

Informatieblad

“Om de waarheid te bezitten en “te pas en te onpas” te prediken, hebben we nederigheid en moed nodig.”

Aan de voet van de Aventijn, langs de Tiber, verrijst de kerk Santa Maria in Cosmedin. Aan de ingang trekt een vreemde marmeren plaat de aandacht van de toeristen: het gaat om de *Bocca della verità* (de mond van de waarheid), een antieke vloersteen uit de 1ste eeuw met een doorsnede van ongeveer 170 cm., een oude zeeman voorstellend.

Het volksgeloof wil dat iedereen die verdacht wordt van een meened of een heimelijke misdaad op de proef gesteld zou worden door de *Mond van de waarheid*, die zijn hand zou afhappen en zijn vingers afrukken, in geval van bewezen leugen.

Uit Rome komt de waarheid tot ons, omdat het katholieke Rome “moeder en meesteres van de waarheid is”. Dáár hebben Petrus en Paulus het getuigenis van hun prediking en van hun leven bezegeld met hun eigen bloed. Iedere katholiek wendt zich naar Rome om door de eeuwen heen weer het woord van Christus te horen.

En toch, springt de waarheid niet in het oog? Wie merkt niet de duidelijke breuk op tussen de situatie voor en na het concilie, zowel op het gebied van de leer als van de praktijk. (Laat ons hler de verschillende eucharistische of oecumenische vieringen terzijde laten, die voor zichzelf spreken). De duidelijke en nauwkeurige leer van de Roomse Kerk heeft plaats gemaakt voor de min of meer vrijwillige dubbelzinnigheden en voor de dwalingen, die veroordeeld zijn door de pausen van het verleden. Vaticanum II heeft het voorbeeld gegeven...

Zoals Sint Paulus het al voorspelde: “Er zal een tijd komen, waarin de mensen de gezonde leer niet meer zullen verdragen; maar omdat zij zich de oren willen laten strelen, zullen zij zich een massa leraren bijeen rapen naar hun eigen smaak, hun oren afkeren van de waarheid, en zich wenden tot de fabels” (II Tim. 4,4).

Godsdienstige fabels, wetenschappelijke fabels, worden weldra opgelegd als dogma's, waarvoor iedere mens “in de hemel, op de aarde en onder de aarde zijn knie moet buigen”.

Om de waarheid te kennen en te bezitten is de instemming nodig, dat wil zeggen de onderwerping van de geest aan de werkelijkheid (of zij bevalt of niet). Zal de moderne mens aanvaarden, van buiten af te leren, zich te verootmoedigen tegenover de feiten die in tegenspraak zijn met zijn mooie wetenschappelijke theorieën of zijn mooie dromen over vrede, eenheid en vooruitgang van het menselijk geslacht?

Om de waarheid te bezitten en “te pas en te onpas” te prediken, hebben we nederigheid en moed nodig.

Terugkomend op de opschudding van de media tegen de plaatsvervanger van Christus, verklaarde mgr. Dominique Rey in zijn kathedraal van Toulon, dat de Kerk “tekort zou schieten in haar profetische missie, als haar stem zou zwijgen uit verlegenheid, uit lafheid of uit schipperen met haar geweten. Haar roeping is de trouw aan haar Bruidegom, Christus”. Tegenover de verleiding van “medeplichtig stilzwijgen”, moet zij “de moed van de waarheid hebben” zoals Onze Heer, die ter dood gebracht werd, omdat hij haar had verkondigd.

Laten wij ons dus dapper in dienst van de waarheid stellen. En laat ons bidden, dat als de verduistering en het onweer eenmaal verdreven zijn, de onverkorte en gehele waarheid de hemel van het eeuwige Rome weer verlicht.

Pater Benoît Wailliez
Districtsoverste

Trouw aan het eeuwige Rome, meesteres van wijsheid en van waarheid

Verklaring van Z.E. Mgr. Marcel Lefebvre van 21 november 1974

« Wij zijn met heel ons hart, met heel onze ziel gehecht aan het katholieke Rome, behoedster van het katholieke geloof en van de tradities die noodzakelijk zijn voor het behoud van dit geloof, aan het eeuwige Rome, meesteres van wijsheid en van waarheid.

Daarentegen weigeren wij en hebben altijd geweigerd het Rome te volgen van de neomodernistische en neoprotestantse tendens die zich duidelijk heeft geopenbaard in het Tweede Vaticaans Concilie en na het Concilie in alle hervormingen die er uit zijn voortgekomen. Al deze hervormingen hebben immers bijgedragen en dragen nog bij tot de afbraak van de Kerk, tot de ondergang van het priesterschap, tot de vernietiging van het offer en van de sacramenten, tot de verdwijning van het religieuze leven, tot een naturalistisch en teïlhardisch onderwijs in de universiteiten en de seminaries en in de catechese, onderwijs dat is voortgekomen uit het liberalisme en het protestantisme en reeds ettelijke keren door het hoogste leergezag van de Kerk plechtig veroordeeld is.

Geen enkele autoriteit, zelfs niet de hoogste in de hiërarchie, kan ons dwingen ons katholieke geloof, zoals het gedurende negentien eeuwen duidelijk tot uitdrukking is gebracht en verkondigd door het leergezag van de Kerk, op te geven of te verminderen.

“Als het zou gebeuren”, zegt St. Paulus, dat wijzelf of een engel uit de hemel u iets anders leert dan dat ik u heb onderwezen, hij zij veroordeeld” (Gal. 1, 8). Herhaalt de Heilige Vader

ons dat vandaag niet? En als er een zekere tegenspraak tot uiting komt in zijn woorden en daden evenals in de daden van de Romeinse Curie, dan kiezen wij dat wat altijd is geleerd en houden wij ons doof voor de afbrekende nieuwigheden van de Kerk.

Men kan de “lex orandi” (van de liturgie) niet grondig wijzigen, zonder daarmee de “lex credendi” te veranderen. Bij nieuwe mis behoort nieuwe catechismus, nieuw priesterschap, nieuwe seminaries, nieuwe universiteiten, charismatische, pinksterbeweging-Kerk, alle dingen die tegenovergesteld zijn aan de orthodoxie en aan het leergezag van altijd.

Deze hervorming, voortgekomen uit het liberalisme en het modernisme, is geheel vergiftigd. Zij gaat uit van de ketterij en leidt tot de ketterij,

zelfs als niet al haar daden formeel ketters zijn. Het is dus voor elke bewuste en trouwe katholiek onmogelijk deze hervorming te aanvaarden en zich op welke wijze dan ook eraan te onderwerpen.

Tot ons heil is de enige houding van trouw aan de Kerk en aan de katholieke leer, de categorische weigering van de hervorming.

Daarom zetten wij zonder enige rebellie, bitterheid, of wrok ons werk van priesteropleiding voort onder het gesternte van het leergezag van altijd, ervan overtuigd dat wij geen grotere dienst kunnen bewijzen aan de Heilige Katholieke Kerk, aan onze Heilige Vader de paus en aan alle toekomstige generaties.

Daarom houden wij resoluut vast aan alles wat in het geloof, de zeden, de eredienst, het catechismusonderricht, de priesteropleiding, de kerkelijke instellingen, door de Kerk van altijd geloofd en gepraktiseerd is en gecodificeerd in de boeken die zijn verschenen voor de modernistische invloed van het Concilie. Zo verwachten wij dat het ware licht van de traditie het donker verjaagt dat de hemel van het eeuwige Rome verduistert.

Wij zijn overtuigd door dit te doen, met Gods genade, de hulp van de Maagd Maria, de H. Jozef, de H. Pius X, trouw te blijven aan de Rooms Katholieke Kerk, aan alle opvolgers van Petrus, en zo de “fideles dispensatores mysteriorum Domini Nostri Jesu Christi in Spiritu Sancto” (“getrouwe beheerders van de geheimnissen van Onze Heer Jezus Christus in de Heilige Geest”) te zijn. Amen.»

Aantekening over het bezit van de waarheid

Louis Jugnet

De aanspraak op "het bij het rechte eind te hebben", "de waarheid te hebben" maakt vele mensen boos, die antwoorden: "Dat is hoogmoed" of ook: "dus, alle anderen vergissen zich" enz... Laat ons, in de mate waarin een dergelijk vooroordeel te genezen valt, proberen het weg te nemen door een opheldering die bepaalde verwarringen uit de weg ruimt.

1) Om goed gefundeerde redenen denken, dat men het bij het rechte eind heeft, is helemaal geen teken van hoogmoed, maar – hoe verwonderlijk dat voor sommige mensen kan lijken – van nederigheid. De menselijke kennis, juist omdat zij slechts beperkt en onvolmaakt is, maakt de werkelijkheid niet, maar moet zich eraan onderwerpen. De waarheid is de overeenstemming tussen de geest en de gekende zaak. Hoe nederiger en trouwer de menselijke geest zal zijn, des te meer kansen zijn er, om de werkelijkheid (wetenschappelijk, filo-

sofisch en theologisch) zich aan haar te zien openbaren, dankzij een soort ascese van het verstand en van de wil.

2) "De waarheid kennen", "het bij het rechte eind hebben", wordt door sommige van onze tegenstanders op een zo dwaze manier opgevat, dat men zich afvraagt of soms deze verwarring waaraan zij zich bezondigen niet vrijwillig is. Laten we haar echter uit de weg ruimen:

a) "gelijk hebben", "het bij het rechte eind hebben", "de waarheid bezitten" wil helemaal niet zeggen, dat de filosoof of de theoloog die verklaart dit privilege te bezitten, alles weet en zich nooit ergens in kan vergissen, wat zuiver en eenvoudig grotesk zou zijn. (Toch is het wel wat sommige mensen zich lijken voor te stellen!)

b) En ook niet, dat zijn leer geen enkele onduidelijkheid bevat, geen enkel onverklaarbaar grensgebied, of dat zij de werkelijkheid totaal, in al haar

diepten doorgrondt. "Er zijn meer dingen in de hemel en op aarde, Horatio, dan waarvan uw filosofie kan dromen" (Hamlet). Dat is maar al te waar. Ook dat weet een dogmaticus te bevestigen als het nodig is, en het mysterie te eerbiedigen overal waar hij het ontmoet. (Is het nodig voor de zoveelste keer te zeggen, dat de scholastieke uitdrukking "adaequatio rei et intellectus" helemaal niet betekent "absoluut volmaakte overeenkomst tussen de zaak en de gedachte", maar objectieve en aannemelijke verhouding van overeenstemming, hoewel begrensd; geen enkele menselijke kennis is volledig).

c) Dat wil ook niet zeggen, dat buiten de leer die men verdedigt alles in de tegengestelde leren onjuist is. De Thomistische filosofen denken er helemaal niet over, te betwisten dat er waarheden zijn bij Berkeley, Kant, Hegel, Marx en Bergson; de katholieke theologen willen helemaal niet ontkennen dat er waarheden zijn in het protestantisme, het joodse geloof, het brahmanisme. Maar de kwestie die zich stelt is een heel andere. Het gaat erom, te weten of deze waarheden, als men dat zo kan zeggen, op hun gemak, in vrijheid, thuis zijn in de tegengestelde leren. Welnu, wat wij denken, is dat die waarheden er slechts een gedeeltelijke, fragmentarische, incomplete rol in spelen, dat zij verpakt zijn in overduidelijke dwalingen die ze verlinksen en de werkelijke betekenis ervan verkeerd weergeven – en dat het zo de geest van deze leer, geest van dwaling en van loochening, is die domineert in een valse leer en waardoor zij precies het risico loopt erg slecht te zijn. Bijvoorbeeld: het joodse geloof en de islam leggen altijd de nadruk op de eenheid van God (wat een Waarheid is), maar zij doen het opzettelijk, op een eenzijdige manier, die het christelijk dogma van de Drie-eenheid uitsluit – Luther legt de nadruk op het feit dat alleen de genade rechtvaardigt, en, in

Belangrijkste dwalingen van de conciliaire leer over de Kerk

onbewerkte toestand, is deze formule waar. Maar bij hem sluit deze de katholieke heilsorde van de sacramenten uit, enz... Zo ziet Kant ook goed dat de kennis actief is, maar hij begrijpt deze activiteit als blind en als fabricerend, niet tot het wezen gerakend. Marx ziet goed de veel te vaak miskende rol van de economische factor. Maar hij geeft hem een uitsluitende en onacceptabele betekenis, enz... In detail is niet alles verkeerd in de leren, maar de geest ervan besmet alles. Als deze gedeeltelijke waarheden aanvaardbaar en vergelijkbaar zijn, dan is dat op voorwaarde van losgemaakt te zijn van die valse leren (dus eerst kritiek op de dwaling) en enigszins "gedoopt", herzien in een ander perspectief.

3) Blijft dat deze aanspraken, toch genoeg begrensd, sommige mensen choqueren. Dat is omdat zij niet geloven in de mogelijkheid voor de menselijke geest, om de waarheid met zekerheid te bereiken. Zij zijn sceptisch of relativistisch van temperament; maar men zou juist niet moeten denken, dat daarin als het ware het allerbeste van de cultuur of van de intelligentie ligt. Daarin is, integendeel, een zuivere en eenvoudige intellectuele futloosheid (of onmacht). Het scepticisme is geen normale houding. Evenals de mentale pathologie toont de geschiedenis van de gedachte er een degradatie van de geest in, een onmacht om onze intellectuele functies te vervullen. Dit is, om te corrigeren en te hervormen door een echte morele, intellectuele en geestelijke heropvoeding. Men moet er niet gelukzalig in blijven steken, als men werkelijk mens wil zijn.

Sommige mensen zeggen als zij iemand een bepaalde leer aan hen horen uitleggen: "Hij zegt dat; dat is zijn zienswijze, maar een ander zou iets anders zeggen over dezelfde kwestie". En daarna? Zij die dat zeggen, tonen goed dat zij door en door subjectivistisch zijn, niet in staat voor zichzelf de inhoud (standpunt van het bestudeerde object, van het wezen) van een leer te beschouwen en alleen in staat de persoon die spreekt te beschouwen (een bruine Thomist of een blonde Marxist, enz.), dat wil zeggen dat zij er van afzien te oordelen, zich van hun verstand te bedienen.

Op 21 november 1983 stuurden mgr. Lefebvre en mgr. de Castro Mayer een open brief aan paus Johannes Paulus II, waarbij gevoegd was een korte studie van de voornaamste dwalingen van de conciliaire leer over de Kerk.

Zij hadden de bedoeling, "als bisschoppen van de heilige katholieke Kerk, opvolgers van de apostelen", "de voornaamste oorzaken van deze dramatische toestand aan het licht te brengen" en de Heilige Vader te smeken "zijn macht als Opvolger van Petrus te gebruiken om 'zijn broeders in het geloof te bevestigen' (Luc. 22, 32) die ons trouw is doorgegeven door de katholieke Traditie".

I. "Latitudinaire" en oecumenische opvatting over de Kerk

De opvatting over de Kerk als "volk van God" komt men inmiddels in talrijke officiële documenten tegen: de akten van het concilie *Unitas red-*

integratio, Lumen gentium, het nieuwe Kerkelijk Wetboek (C. 204. 1), de brief van paus Johannes Paulus II *Catechesi tradendae* en de toespraak in de anglicaanse kerk van Canterbury, het oecumenische directorium *Ad tota Ecclesiam* van het Secretariaat voor de eenheid van de christenen.

Zij ademt een latitudinaire geest en een vals oecumenisme.

Feiten tonen deze onrechtzinnige opvatting duidelijk aan: de toestemmingen voor het bouwen van zalen, die bestemd zijn voor godsdienstige pluriformiteit, - het uitgeven van oecumenische bijbels die niet meer in overeenstemming zijn met de katholieke exegese, - de oecumenische plechtigheden zoals die in Canterbury.

In *Unitas redintegratio* leert men dat de verdeeldheid van de christenen "voor de wereld een voorwerp van ergernis is en de predicatie van het Evangelie aan ieder schepsel, in de weg staat... dat de Heilige Geest niet weigert, zich van andere godsdiensten te bedienen als heilsmiddelen". Dezelfde dwaling wordt herhaald in het document *Catechesi tradendae* van Johannes Paulus II. In dezelfde geest en met beweringen die in strijd zijn met het traditionele geloof, verklaart Johannes Paulus II in de kathedraal van Canterbury, op 25 mei 1982, "dat de belofte van Christus ons het vertrouwen ingeeft, dat de Heilige Geest de verdeeldheid zal genezen, die in de Kerk ingang heeft gekregen vanaf de eerste tijd na Pinksteren", alsof de eenheid van het Credo nooit bestaan had in de Kerk.

Het begrip "volk van God" leidt er toe, te geloven dat het protestantisme

niets anders is dan een speciale vorm van dezelfde christelijke godsdienst.

Het Tweede Vaticaans Concilie leert "een ware vereniging in de H. Geest" met de ketterse sekten (*Lumen gentium*, 14), "een bepaalde, nog onvolledige, vereniging met hen" (*Unitas redintegratio*, 3).

Deze oecumenische eenheid is in tegenspraak met de encycliek *Satis cognitum* van Leo XIII, die leert dat "Jesus niet een Kerk heeft gesticht, die verschillende gemeenschappen omvat die generiek op elkaar lijken, maar die verschillend zijn en die niet verbonden zijn door een band die een individuele en unieke Kerk vormt". Ook is deze oecumenische eenheid in tegenspraak met de encycliek *Humani generis* van Pius XII, die het idee veroordeelt, de noodzakelijkheid om tot de katholieke Kerk te behoren terug te brengen tot de een of andere formule, in tegenspraak ook met de encycliek *Mystici Corporis* van dezelfde paus, die de opvatting veroordeelt van een "pneumatische" Kerk, die een onzichtbare band zou zijn van de gemeenschappen die gescheiden zijn in het geloof.

Dit oecumenisme is eveneens in tegenspraak met de leerstellingen van Pius XI in de encycliek *Mortalium animos*: op dit punt is het verstandig een bepaalde valse mening uiteen te zetten en terug te dringen, die aan de wortel van dit probleem en van deze complexe beweging ligt, waardoor de niet-katholieken zich inspannen om een vereniging van christelijke kerken te realiseren. Zij, die deze mening

aanhangen citeren voortdurend deze woorden van Christus:

"Mogen zij allen één zijn... en dat er slechts één kudde is en één herder" (Joh. 17, 21 en 10, 16) en wenden voor dat Christus door deze woorden een verlangen of een gebed tot uitdrukking brengt, dat nooit gerealiseerd is. Zij doen het feitelijk voorkomen dat de eenheid van geloof en van bestuur, die een van de wezenseigenschappen van de ware Kerk van Christus is, praktisch tot vandaag nooit heeft bestaan en vandaag niet bestaat.

Dit oecumenisme, veroordeeld door de katholieke moraal en het katholieke recht, komt ertoe het ontvangen van de sacramenten van de biecht, van de eucharistie en van het laatste oliesel van "niet-katholieke bedienaars" (Canon 844 N.C.) toe te staan en het moedigt de "oecumenische gastvrijheid" aan door de katholieke bedienaars toe te staan, het sacrament van de eucharistie aan niet-katholieken te geven.

Al deze dingen zijn openlijk in tegenspraak met de goddelijke Openbaring, die de "scheiding" voorschrijft en de vereniging "tussen het licht en de duisternis, tussen de gelovige en de ongelovige, tussen de tempel van God en die van de sekten" (II Cor. 6, 14-18), afwijst.

II. Collegiaal-democratisch bestuur van de Kerk

Na de eenheid van het geloof ondermijnd te hebben, spannen de modernisten zich vandaag de dag in, de eenheid van bestuur en de hiërarchi-

sche structuur van de Kerk aan te tasten.

De leerstelling die al geopperd wordt door het document *Lumen gentium* van het Tweede Vaticaans Concilie zal expliciet weer opgenomen worden door het nieuwe Kerkelijk Wetboek (Can. 336); leerstelling volgens welke het college van bisschoppen, verbonden met de paus, in gelijke mate de hoogste macht geniet in de Kerk en dat op een gebruikelijke en constante manier.

Deze leerstelling van de dubbele hoogste macht is in tegenspraak met de leer en de praktijk van het hoogste leergezag van de Kerk, met name in het Eerste Vaticaans Concilie (Dz. 3055) en in de encycliek van Leo XIII *Satis cognitum*. Alleen de paus heeft deze hoogste macht, die hij meedeelt in de mate waarin hij het verstandig acht en in buitengewone omstandigheden.

Met deze ernstige dwaling hangt samen de democratische oriëntering van de Kerk, waarbij de machten berusten bij het "volk van God" zoals het wordt gedefinieerd in het nieuwe Recht. Deze jansenistische dwaling is veroordeeld door de Bul *Auctorum fidei* van Pius VI (Dz. 2602).

Deze tendens om de "basis" deel te laten hebben in het uitoefenen van de macht wordt teruggevonden in de instelling van de Synode en van de bisschoppenconferentie, in de priesterraden, de pastorale raden en in de toename van de Romeinse en de nationale commissies, evenals in de schoot van de religieuze congregaties

Oecumenische dienst met de methodisten, in de kerk van St. Paulus buiten de muren te Rome, in december 2007

Een van de vele oecumenische bijeenkomsten

(zie over dit onderwerp Vaticanum I, Dz. 3061 – Nieuw Kerkelijk Wetboek, can. 447).

De degradatie van het gezag in de Kerk is de bron van de anarchie en van de wanorde die er tegenwoordig overall heerst.

III. De valse natuurlijke rechten van de mens

De verklaring *Dignatis humanae* van het Tweede Vaticaans Concilie bevestigt het bestaan van een vals natuurlijk recht van de mens op het gebied van de godsdienst, in tegenpraak met de pauselijke leringen, die een dergelijke godslastering formeel bestrijden.

Zo bestrijden, Pius IX in zijn encycliek *Quanta cura* en in de *Syllabus*, Leo XIII in zijn encyclieken *Liberitas praestantissimum* en *Immortale Dei*, Pius XII in zijn toespraak *Ci riesce* tot de Italiaanse katholieke juristen, dat het verstand en de openbaring zo een recht toestaan.

Vaticanum II gelooft en belijdt, op een universele manier, dat "de Waarheid slechts erkend kan worden door de eigen kracht van de Waarheid", wat formeel ingaat tegen de leringen van Pius VI tegen de jansenisten van het

concilie van Pistoie (Dz. 2604). Het concilie komt tot de absurditeit, het recht tot uitdrukking te brengen, om de Waarheid niet aan te hangen en niet te volgen, de burgerlijke besturen te verplichten geen discriminatie meer te plegen om godsdienstige motieven, en stelt de juridische gelijkheid tussen de valse godsdiensten en de ware godsdienst vast.

Deze leerstellingen baseren zich op een valse opvatting van de menselijke waardigheid, voortkomend uitde agnostische en materialistische pseudofilosofen van de Franse Revolutie, die al veroordeeld zijn door de H. Pius X in het pauselijk mandement *Notre charge apostolique*.

Vaticanum II zegt, dat uit de godsdienstvrijheid een tijdperk van stabiliteit zal voortkomen voor de Kerk. Gregorius XVI verklaart echter, dat het een uiterste onbeschaamdheid is, te verklaren dat de buitensporige vrijheid van mening heilzaam zou zijn voor de Kerk.

Het concilie brengt in *Gaudium et spes* een vals principe tot uitdrukking als het van mening is dat de menselijke en christelijke waardigheid uit de Menswording komt, die deze waardigheid heeft hersteld voor alle mensen. Dezelfde dwaling wordt tot uitdrukking gebracht in de encycliek *Redemptor hominis* van Johannes Paulus II.

De gevolgen van de erkenning door het concilie van dit valse recht van de mens verwoesten de fundamenteën van de sociale heerschappij van Onze Heer, ondermijnen het gezag en de macht van de Kerk in haar

Mis volgens de *Novus Ordo*, aangepast aan de omgeving

De concilievaders bijeen in de St. Pieter tijdens het Tweede Vaticaans Concilie

missie om Onze Heer te doen regeren in de geesten en in de harten, door de strijd te voeren tegen de satanische krachten, die de zielen beheersen. De missionaire geest zal beschuldigd worden van overdreven bekeringsijver.

De neutraliteit van de Staten op godsdienstig gebied is beledigend voor Onze Heer en voor zijn Kerk, wanneer het gaat om in meerderheid katholieke Staten.

IV. Absolute macht van de paus

De macht van de paus in de Kerk is zeker een oppermacht, maar hij kan niet absoluut en onbegrensd zijn, omdat hij ondergeschikt is aan de goddelijke macht, die tot uitdrukking komt in de Traditie, de Heilige Schrift en de bindende uitspraken die al zijn verkondigd door het kerkelijk leergezag (Dz. 3116).

De macht van de paus is ondergeschikt en begrensd door het doel waarvoor hem zijn macht is gegeven. Dit doel is duidelijk omschreven door paus Pius IX in de Constitutie *Pastor*

aeternus van het Eerste Vaticaans Concilie (Dz. 3070). Het zou een ontoelaatbaar machtsmisbruik zijn, de constitutie van de Kerk te veranderen en het recht op te eisen, een beroep te doen op het menselijk recht tegen het goddelijk recht, zoals in de godsdienstvrijheid, zoals in de eucharistische gastvrijheid die toegestaan wordt door het nieuwe Wetboek, zoals de verklaring van de twee oppermachten in de Kerk.

Het is duidelijk, dat het in deze en dergelijke gevallen een plicht is voor iedere katholieke geestelijke en gelovige, verzet te bieden en de gehoorzaamheid te weigeren. De blinde gehoorzaamheid is een verkeerd begrip en niemand is vrijgesteld van verantwoordelijkheid, aan mensen gehoorzaamd te hebben in plaats van aan God (Dz. 3115); en dit verzet moet openlijk zijn als het kwaad openlijk is en een voorwerp van ergernis voor de zielen (Thomas van Aquino, *Summa Theologica*, II, II, 33, 4).

Dat zijn de elementaire principes van moraal, die de verhoudingen van

personen met alle wettige autoriteiten regelen.

Dit verzet vindt trouwens een bevestiging in het feit dat voortaan degenen, die zich vastberaden aan de Traditie en aan het katholieke geloof houden, gestraft worden, en dat zij, die heterodoxe ketterse leerstellingen verkondigen of echte heiligschennisen plegen, helemaal niet lastig gevallen worden. Dat is de logica van het machtsmisbruik.

V. Protestantse opvatting van de Mis

De nieuwe opvatting van de Kerk, zoals paus Johannes Paulus II haar omschrijft in de constitutie die voorafgaat aan het nieuwe Wetboek, brengt een diepgaande verandering met zich mee in de voornaamste handeling van de Kerk, namelijk het Misoffer. De definitie van de nieuwe leer over de Kerk geeft precies de definitie van de nieuwe Mis: d.w.z. een dienst en een collegiale en oecumenische gemeenschap. Men kan de nieuwe Mis die, evenals de nieuwe conciliaire Kerk, een die-

pe scheuring is met de Traditie en het leergezag van de Kerk, niet beter definiëren.

Het is een meer protestantse dan katholieke opvatting, die alles verklaart wat ten onrechte verheerlijkt en al wat ten onrechte gekleineerd is.

In strijd met de stellingen van het Concilie van Trente in de 22ste zitting, in strijd met de encycliek *Mediator Dei* van Pius XII, heeft men de plaats van de gelovigen in de deelname aan de Mis groter gemaakt, en de plaats verlaagd van de priester, die gewoon voorganger is geworden.

Men heeft de plaats van de liturgie van het woord vergroot en de plaats van het zoenoffer beperkt.

Men heeft de gemeenschapelijke maaltijd overdreven en men heeft hem verwereldlijkt, ten koste van de eerbied en van het geloof in de werkelijke tegenwoordigheid door de transsubstantiatie.

Door de sacrale taal af te schaffen, heeft men de ritën tot in het oneindige veelvormig gemaakt, door ze profaan te maken via wereldse of heidense bijdragen, en men heeft verkeerde vertalingen verspreid, ten koste van het ware geloof en de ware devotie van de gelovigen.

En toch hadden de concilies van Florence en van Trente banvloeken uitgesproken over al die veranderingen, en verklaard, dat onze Mis in haar canon terugging op de apostolische tijd.

De pausen, de H. Pius V en Clemens VIII hebben de nadruk gelegd op de noodzaak, veranderingen en wijzigingen te vermijden, door deze, door de Traditie geheiligde Romeinse ritus, eeuwigdurend te bewaren.

De ontheiliging van de Mis en haar verwereldlijking brengen de verwereldlijking van het priesterschap mee, op de protestantse wijze.

De liturgische hervorming in protestantse stijl is een van de grootste dwalingen van de conciliaire Kerk en verwoest het geloof en de genade het meest.

VI. De vrije verspreiding van dwalingen en ketterijen

De situatie van de Kerk, in staat van onderzoek gebracht, voert in de praktijk het protestantse vrije onderzoek in, resultaat van de veelvormigheid van de Credo's binnen de Kerk.

“De ernstige moderne dwalingen, die altijd door de pausen zijn veroordeeld, ontwikkelen zich in het vervolg onbelemmerd binnen de Kerk.”

“Het is tijd dat de Kerk haar vrijheid terugkrijgt om de heerschappij van Onze Heer Jezus Christus en de heerschappij van Maria te realiseren, zonder zich bezig te houden met haar vijanden.”

De afschaffing van het H. Officie, van de Index, van de antimodernisteneed heeft bij de moderne theologen een behoefte opgeroepen aan nieuwe theorieën, die de gelovigen in de war brengen en ze naar het “charismatische”, de “pinksterbeweging” en de “basisgemeenschappen” doen gaan. Het is een echte revolutie die per slot van zaken gericht is tegen het gezag van God en van de Kerk.

De ernstige moderne dwalingen, die altijd door de pausen zijn veroordeeld, ontwikkelen zich in het vervolg onbelemmerd binnen de Kerk.

1. De moderne antischolastieke, existentialistische, anti-intellectualistische filosofieën worden gedoemd in de katholieke universiteiten en de grootseminaries.

2. Het humanisme wordt bevorderd door de behoefte van de kerkelijke autoriteiten om weerklank te geven aan de moderne wereld door de mens het doel van alle dingen te maken.

3. Het naturalisme, de verheerlijking van de mens en van de menselijke waarden, doen de bovennatuurlijke waarden van de Verlossing en de genade vergeten.

4. Het evolutionistische modernisme veroorzaakt de verwerping van de Traditie, de Openbaring, het leergezag van twintig eeuwen. Er is geen vaste waarheid en geen dogma meer.

5. Socialisme en communisme: de weigering van het concilie om deze dwalingen te veroordelen is ergerniswekkend en doet echt geloven, dat het Vaticaan tegenwoordig een min of meer christelijk socialisme of communisme gunstig gezind zou zijn.

De houding van de Heilige Stoel gedurende de laatste vijftien jaar bevestigt dit oordeel, zowel aan de andere als aan deze kant van het ijzeren gordijn.

6. Ten slotte, de akkoorden met de vrijmetselarij, met de Oecumenische Raad van Kerken en met Moskou brengen de Kerk terug tot de staat van gevangene, en maken dat zij niet in staat is om haar missie vrijuit te vervullen.

Dat zijn echte verraden, die om wraak roepen naar de hemel, evenals de complimenten die in deze dagen gegeven worden aan de meest ergernisgevende ketter, die het schadelijkst is voor de Kerk (Luther).

Het is tijd dat de Kerk haar vrijheid terugkrijgt om de heerschappij van Onze Heer Jezus Christus en de heerschappij van Maria te realiseren, zonder zich bezig te houden met haar vijanden.

The Screwtape Letters

Brieven uit de hel

C.S. Lewis heeft zich voor ons in verbinding gesteld met het hoofdkwartier van Satan en hij brengt ons verslag uit van de brieven van Screwtape aan een andere duivel, die onder zijn bevel staat.

Deze 'Brieven uit de hel' geven enkele bijzonderheden over de psychologie van de mensen en van de kwade geesten "die op de wereld rondgaan tot verderf van de zielen".

Brief XVII

Over de gulzigheid

Beste Galsem,

In je laatste brief sprak je op zo'n laatdunkende manier over de gulzigheid als middel om zielen te vangen, en daarmee laat je alleen maar zien hoe dom je bent. Een van de grote successen van de laatste honderd jaar is geweest, dat we er in geslaagd zijn het menselijk geweten op dit punt te immuniseren, zodat je in heel het Europa van tegenwoordig nauwelijks een preek zult horen over dit onderwerp of een geweten zult vinden, dat er door verontrust wordt. Dit is hoofdzakelijk hieraan te danken, dat we al onze krachten gericht hebben op gastronomische verfijning en niet op vraatzucht.

De moeder van je patiënt is daar een mooi voorbeeld van; ik las dat in

haar dossier en jij had dat van Glijmepiek kunnen leren. Ze zou stomverbaasd zijn – en op een goede dag komt het zo ver, hoop ik – als ze kon zien dat ze haar hele leven gebonden is geweest aan deze vorm van zinnelijkheid; en ze heeft het helemaal niet door, omdat de hoeveelheden waarover het gaat maar gering zijn. Maar wat kunnen ons hoeveelheden schelen, als we via de maag of het verhemelte van een mens kunnen komen tot humeurigheid, ongeduld, hardheid en egoïsme? Glijmepiek heeft dat oude mens goed in zijn hand. Gastvrouwen en dienstmeisjes zijn als de dood voor haar. Wat haar wordt aangeboden zal ze altijd met een zucht en zo'n lijdend glimlachje weigeren: 'O nee, heus ..., het enige wat ik graag wil hebben is een kopje slappe thee, niet te slap, en een heel klein flintertje toast, maar goed krokant.' Zie je het? Omdat haar eisen geringer zijn en minder kosten dan wat haar is voor-

gezet, dringt het nooit tot haar door, dat het haar gulzigheid is als ze haar wil doorzet en lastig is voor anderen. Op hetzelfde ogenblik dat ze de slaaf is van haar eetzucht, denkt ze dat ze matig is. In een stampvol restaurant slaakt ze een kreetje, als een doodvermoeid meisje een schotel voor haar neerzet en ze zegt: 'O, maar dat is veel te veel! Neem dat alsjeblieft weg en breng me ongeveer een kwart hiervan.' Als je er haar naar zou vragen, zou ze zeggen dat ze dat doet om verspilling van voedsel te voorkomen; de werkelijkheid is echter, dat we haar hebben onderworpen aan een zeer bijzondere graad van verfijning, waardoor ze er niet tegen kan meer voedsel te zien, dan waar ze toevallig zin in heeft.

Wat de rustige en bescheiden arbeid, die Glijmepiek nu al jaren aan haar verricht, eigenlijk waard is, kun je zien aan de manier waarop haar maag haar hele leven beheerst. Die vrouw is in wat je zou kunnen noe-

men de 'Ik wil alleen maar'-geestes-toestand. Het enige dat ze wil is een goed gezet kopje thee, of een eitje – niet te hard en niet te zacht – of een sneetje brood, geroosterd zoals zij dat wil. Maar nooit krijgt ze een dienstmeisje of een vriendin, die deze simpele dingen goed kan doen, omdat haar 'goed' niets anders is dan een niet te verzadigen lust in smulpartijtjes, die – wat natuurlijk niet kan – precies moeten lijken op die welke ze zich van vroeger meent te herinneren.

Als ze aan dat verleden denkt, heeft ze het over 'de tijd, toen je nog goede meiden kon krijgen', maar wij weten wel dat dat een tijd was, toen haar zinnen makkelijker te voldoen waren en ze vreugde vond in andersoortige dingen, waardoor ze minder afhankelijk was van haar tafelgenuegten. Ondertussen levert de dagelijkse teleurstelling iedere dag een slecht humeur: dienstmeisjes zeggen haar op en vriendinnen laten haar schieten. Mocht de Vijand er haar ooit een flauwe notie van bijbrengen, dat ze te veel hecht aan haar voeding, dan heft Glijmepek dat wel weer op door haar wijs te maken, dat het haar voor zichzelf niet kan schelen wat ze eet, maar dat ze 'er op gesteld is dat voor haar zoon alles in de puntjes is.' Je begrijpt wel, dat haar gulzigheid nu al jaren lang een van de voornaamste oorzaken is geweest van zijn huiselijke misère.

Nu die zoon – een kind van zijn moeder! Je kunt niet hard genoeg werken op andere fronten, zeker, maar zou het ook niet eens wat zijn om hem voorzichtig een beetje te soppen in fijnproeverij? Als man is hij niet zo gauw te vangen met de 'Ik wil alleen maar'-truc. Mannen maak je het makkelijkst veelvraten via hun ijdelheid. Je moet hun de illu-

sie geven, dat ze experts zijn op eetgebied, dat zij het enige restaurant in de stad hebben ontdekt, waar men weet wat biefstuk bakken is. Wat met ijdelheid begint, kan langzamerhand tot gewoonte worden gemaakt. Maar aan welke kant je het ook aanpakt, zie alleen maar dat je hem brengt in een

“Op hetzelfde ogenblik dat ze de slaaf is van haar eetzucht, denkt ze dat ze matig is”.

toestand, waarin hij uit zijn humeur raakt als hij zijn zin niet krijgt in een van zijn zwakheden, het doet er niet toe of dat champagne is of thee, of

sigaretten. Want dan heb je vrij spel met zijn naastenliefde, rechtvaardigheid en gehoorzaamheid.

Gewone vraatzucht is veel minder waard dan fijnproeverij. Het voornaamste gebruik dat je ervan kunt maken is een soort artillerievoorbereiding van een stormloop op kuisheid. Houd je man op dat gebied – enfin, dat geldt voor ieder gebied – in een staat van onechte geestelijkheid. Houd zijn oog gesloten voor de medische kant ervan. Laat hem zich verwonderd afvragen wat hem in je handen heeft overgeleverd: trots? gebrek aan geloof? En dan te bedenken, dat een simpel onderzoek naar

wat hij de laatste vier en twintig uur heeft gegeten of gedronken aan het licht zou brengen, waar jij je geschat vandaan haalt en hem dus in staat zou stellen om door een klein beetje onthouding jouw verbindinglijnen in gevaar te brengen! Als hij met alle geweld moet denken aan de medische kant van kuisheid, versterk dan in hem de grote leugen, die dank zij ons alle Engelsen geloven, dat te ver gedreven lichamelijke training en de vermoeidheid die er het gevolg van is, deze deugd speciaal bevorderen. Hoe ze daarbij komen met het voorbeeld voor ogen van matrozen en soldaten, van wie ze weten dat die nu niet bepaald ingetogen zijn, is me een raadsel. Maar we hebben de schoolmeesters er vóór gespannen om dit verhaaltje te verbreiden – mannen die werkelijk belang hebben bij kuisheid als een excuus voor sport en dus sport aanbevelen als een hulpmiddel voor kuisheid. Maar de hele kwestie is te belangrijk om aan het eind van een brief af te raffelen.

**Je liefhebbende oom
Schroefstrik.**

Enkele bedenkingen bij het Darwinisme...

Alfred Denoyelle,
Doctor in de Geschiedenis.

In 1859 publiceerde Charles Darwin over de evolutie van de levenssoorten een boek dat hem wereldberoemd zou maken.

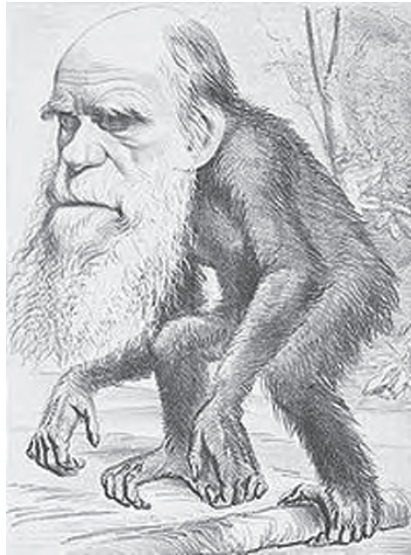
Hoe zit het nu met het darwinisme 150 jaar nadien? Het is als historicus dat doctor Denoyelle zich uitspreekt over de ontwikkeling van de theorie naar een pseudo-dogma...¹

Men zou zich moeten hoeden voor het dogmatiseren van de « theorie van de evolutie » die zelfs niet op wetenschappelijk vlak berust op vaststaande feiten, volgens hetgeen Charles Darwin zelf erkende, alhoewel hij er nochtans aanleiding toe gegeven had. Hij schreef inderdaad een veelzeggende brief in 1861, amper twee jaar na het verschijnen van zijn boek over de oorsprong van de levenssoorten. Die brief wordt thans in het British Museum bewaard. Daarin staat deze bekentenis :

« Maar ik geloof in de natuurlijke selectie, niet omdat ik kan bewijzen in om het even welk geval dat het een levenssoort in een andere heeft veranderd, maar omdat het een groot aantal feiten in klassificering, embryologie, morfologie, rudimentaire organen, opvolging en geologische verdeling groepeert en goed uitlegt, naar mijn gevoel. »

Het gaat dus wel degelijk om een geloof (« ik geloof ») --- weliswaar een menselijk geloof en van "wetenschappelijke" aard --- maar er zijn, hoe dan ook, geen bewijzen om het te staven (« niet omdat ik kan bewijzen... maar omdat het... groepeert en goed uitlegt, naar mijn gevoel », bekent uitdrukkelijk Charles Darwin).

Wat nu de oorsprong van het menselijk wezen betreft, door de darwinisten haastig onder de « mensapen » gerangschikt na zijn schedel met deze van de grote apen vergeleken te hebben, is de klassificering zelfs zo weinig vaststaand dat de promotoren ervan nog steeds op zoek zijn naar een « mis-

Darwin als aap afgebeeld

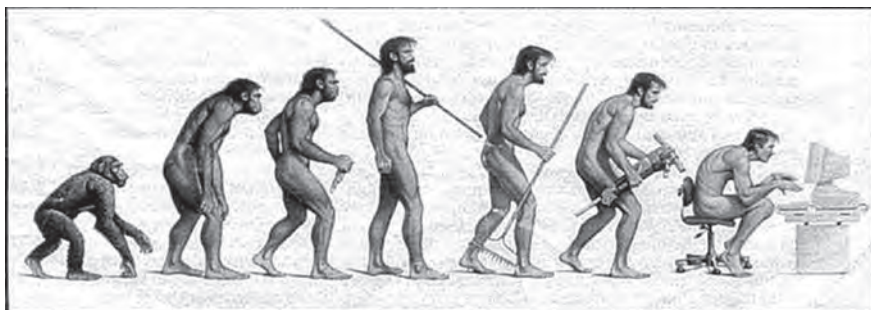
sing link » (ontbrekende schakel) om de juistheid van hun theorie te kunnen bewijzen. Welnu, in de zogenaamd exacte wetenschappen kan men, zolang iets niet afdoend nagetrokken is, geen geldige theorie formuleren die zou moeten onderwezen worden in de scholen als een "wetenschappelijk" geloofsdogma... waarvan men hoegenaamd niet zou mogen afwijken, op straf van het begaan van een « professionele fout » (sic). In feite kan men ter gelegenheid van deze gissing enkel maar enkele hypothesen naar voren schuiven, wat alle bescheiden en ernstige wetenschapsmensen dan ook doen.

Zij beseffen maar al te goed dat de « theorie van de evolutie » geen wetenschappelijk bewezen theorie is. Ze handelt over de oorsprong van de levenssoorten die in leven zijn of ooit in leven waren, alsook over het ontstaan van het leven, allemaal zaken die door geen enkele menselijke getuige ooit werden waargenomen en die dus onmogelijk tot enige verificatie aanleiding gegeven hebben, wat de zogenaamd exacte wetenschappen nochtans vereisen. De besproken « theorie van de evolutie » dringt zich dan ook

niet op als een onbetwistbare wetenschappelijke evidentie. Ze is op haar best een verzameling hypothesen en in het ergste geval een lelijke onderneming om af te rekenen met het « creationisme », dus een ongewenste stand van zaken op wetenschappelijk vlak.

Er weze er anderzijds aan herinnerd dat professor Guy Van Esbroeck, van de Universiteit van Gent, bewezen heeft in zijn geschrift over « het bedrog van Piltdown » dat darwinisten en andere evolutionisten zoals Teilhard de Chardin een geraamte vervalst hadden door de toevoeging van het kaakbeen van een onlangs gestorven orang-oetan aan een menselijke schedel, ten einde de geloofwaardigheid van de « theorie van de evolutie » kracht bij te zetten. Maar het bedrog werd ontdekt ! Op een gelijkaardige wijze kwam ook « de mens van Nebraska » tot leven in een reeks denkbeeldige voorstellingen van hem en zijn vermeende familie, op grond van de tand van een everzwijn. Om te doen geloven dat de natuurlijke selectie de evolutie baart, hebben ze pluimen aan fossielen van dinosaurussen toegevoegd of spanners aan de boomstammen gespijkerd. Gedurende vele jaren hebben ze de *Coelacanthus* voorgesteld alsof het ging om een tussenworm, maar nadien bleek dat deze vis uit de diepzee heden nog leeft. Zij hebben ook tekeningen van vervalste embryo's proberen te gebruiken om de "evolutie" van het menselijk wezen uit te leggen. Vervolgens werden ze ertoe genoopt, dit leugenachtig scenario terug te trekken toen Haeckel, auteur van die tekeningen, uiteindelijk heeft moeten bekennen dat verschillende bedriegerijen waren gepleegd voor de vermeende goede zaak van de « theorie van de evolutie ».

Thans verbergen de « evolutionisten » de ontdekking van zeer talrijke oeroude fossielen om de eenvoudige reden dat ze dezelfde complexiteit vertonen als de hedendaagse schepsels, ter-

De evolutie van aap tot moderne mens

wij volgens de « theorie van de evolutie » deze schepsels zich in die periode nochtans in een nog « primitieve » vorm hadden moeten bevinden. Deze ontdekking toont goed aan dat deze levende wezens in de werkelijkheid van toen reeds met de eigenschappen, die ze heden nog bezitten, waren geschapen. Maar dat is uiteraard een « taboe » onderwerp : deze miljoenen fossielen tonen inderdaad overtuigend aan dat nergens op aarde die berucht geworden « tussenvormen » ooit bestaan hebben, alhoewel ze door de « theorie van de evolutie » aan alle levende of vroeger bestaande wezens zomaar toe-geschreven worden.

Trouwens, in 1859 erkende Charles Darwin reeds zelf in zijn boek *The origin of species* :

« Waarom, indien de levenssoorten van andere soorten afstammen door geleidelijke gradaties, vinden wij niet overal ontelbare tussenvormen ? Waarom is de natuur niet in de verwarring, in plaats van de volmaakt bepaalde soorten die wij zien ? » (...) « Maar, aangezien toch ontelbare tussenvormen hebben moeten bestaan volgens deze theorie, waarom vinden wij ze niet in groot aantal in de aardkorst begraven ? » (...) « Waarom is er geen overvloed aan zulke tussenschakels in alle geologische vormingen en stratificaties ? Het staat vast dat de geologie geen dergelijke fijn organisch geïntegreerde keten vertoont. Dat is wellicht de meest evidente en ernstigste opwerping die men kan inbrengen tegen mijn theorie. » ²

Ook hedendaagse darwinisten hebben de waarheid van deze significante bekentenis bevestigd, die men aan de pen van de uitvinder van de « theorie van de evolutie » dankt :

* **Mark Czarnecki** (Paleontoloog met evolutionistische overtuiging) :

« Het voornaamste probleem bij het aantonen van de theorie [van de evolutie] betreft het fossielenarchief, met andere woorden de afdrucken van verdwenen soorten, bewaard in de geologische vormingen van de aarde. Deze fossielen hebben nooit sporen vertoond van de hypothetische tussensoorten van Darwin. In de plaats daarvan verschijnen en verdwijnen de soorten plotseling. Het is precies deze afwijking [van de theorie] die voeding bezorgt aan het creationistisch argument volgens hetwelk iedere soort door God werd geschapen. » ³

* **Dr. Colin Patterson** (Paleontoloog met evolutionistische overtuiging en conservator van het Natuurkundig Museum van Londen) :

« U zegt dat ik minstens "een foto zou moeten tonen van het fossiel waarvan elk type organisme afstamt". Ik heb er slechts dit op te antwoorden : Er bestaat niet het minste fossiel dat kan gelden als een onbetwistbaar argument. » ⁴

Doctor W.R. Thompson, van het Fonds voor Wetenschappelijk Onderzoek, vroegere directeur van het Instituut voor Biologie van de Commonwealth te Ottawa, zal wat hem betreft laten gelden :

« Het succes van het darwinisme ging gepaard met een neergang van de wetenschappelijke integriteit... Wanneer wetenschapsmensen samenkomen om een leer te verdedigen die zij niet bij machte zijn, wetenschappelijk te definiëren, laat staan te bewijzen met een wetenschappelijke gestrengheid, dan bevindt men zich in een voor het domein van de wetenschap abnormale en ongewenste toestand. » ⁵

Men begrijpt dan ook de heftige verontwaardiging van Doctor T.N. Tahmisian, die zelfs vóór de Com-

missie voor atoomenergie tot uiting kwam :

« De wetenschapsmensen die gaan onderwijzen dat de evolutie een levensfeit is, zijn grote bedriegers, en het verhaal dat zij doen is waarschijnlijk de grootste ooit gehoorde oplichterij. Inderdaad : met de uitleg van de evolutie beschikken wij over geen iota aan feiten. » ⁶

De ontdekking van een gevarieerd en goed bewaard gamma van miljoenen fossielen die teruggaan tot het begin van het cambrium (de oudste [!] onderverdeling van het paleozoïsch tijdperk) bewijst dat er toen reeds, in deze oerperiode van de voorhistorische tijden, schepsels waren die dezelfde complexiteit vertonen als de hedendaagse, terwijl volgens de « theorie van de evolutie » deze wezens zich toen nochtans hadden moeten bevinden in een vooralsnog « primitieve » staat.

Indien Charles Darwin hier nog onder ons was, zou men hem dus onder ogen moeten zetten wat hij daarover had geschreven in zijn boek over de oorsprong van de levenssoorten, en hem verzoeken dan toch eens logisch te willen zijn door het besluit te trekken :

« Indien men kon aantonen dat om het even welk complex orgaan bestond, dat niet had kunnen gevormd zijn door trapsgewijze, opeenvolgende en talrijke wijzigingen, dan zou mijn theorie helemaal ineenstorten. » ⁷

¹ Dit artikel omvat uittreksels uit een veel langer en uitvoeriger gedocumenteerd artikel dat men met belangstelling zal lezen : http://users.skynet.be/histcult/darwinisme_NL.htm

² Charles Darwin, *The Origin of Species*, London, 1859, pp. 171, 172 & 280.

³ Mark Czarnecki, "The Revival of the Creationist Crusade", *MacLean's*, 19 januari 1981, p. 56.

⁴ Uit een brief d.d.10 april 1979, aangehaald in *Darwin's Enigma : Fossils and Other Problems*, van L. D. Sunderland, 4de uitgave, Master Books, 1988.

⁵ Lees het volledige artikel in *Monde et Vie*, 190 (april 1969), pp.13-17.

⁶ Lees het volledige artikel in *The Fresno Bee*, 20 augustus 1959.

⁷ Charles Darwin, *The Origin of Species*, London, 1859, p.189.

De Kerk (I)

Alain de Beaugrain

In deze rubriek over de liturgie, stellen wij u voor, enkele aspecten van het gebed van de Kerk te ontdekken. De laatste maanden hebt u verschillende facetten kunnen zien van de Romeinse liturgie in haar lange traditie, maar ook in de manier waarop zij diepgaand veranderd is na het Tweede Vaticaans Concilie. Tussen 1966 en 1969 is er een nieuw lectionarium voor het missaal ontworpen; in tegenstelling daarmee zult u de kennis van het traditionele lectionarium hebben kunnen verdiepen en de langzame rijping ervan door de eeuwen heen. Een tekst van mgr. Ranjith, die onlangs het secretariaat van de H. Congregatie voor de Goddelijke Eredienst heeft verlaten, heeft u getoond hoe het liturgische 'aggiornamento', gerealiseerd onder Paulus VI, de brede en weinig precies geformuleerde instructies, die door het Tweede Vaticaans Concilie gegeven zijn in zijn constitutie over de liturgie, ten hoogste had uitgebuit.

Nu, wil het "Informatieblad" u een serie artikelen aanbieden, die dieper ingaan op de geest van de liturgie.

Wij nemen deel aan plechtigheden, die wij kennen en dikwijls volgen wij routinematig. Op welke manier kunnen wij uit de sleur van de gewoonte geraken en ons gebed vernieuwen door het gebed van de Kerk? Trouwens, is de kennis die wij denken te hebben van de liturgie reëel? Hoe goed begrijpen we de riten die de Kerk ons iedere dag aanbiedt, in haar openbare eredienst?

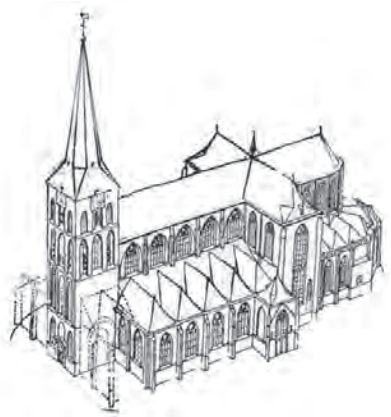
Laten we het heel duidelijk zeggen: het gaat er niet om, zomaar een massa kennis opeen te stapelen. De kennis van de liturgie is bedoeld om het begrijpen ervan te vergemakke-

lijken; haar begrijpelijkheid zal ons ertoe brengen, van haar te houden; als we er van houden, zullen we ons met meer vrucht verdiepen in het gebed van de Kerk, dat zo van binnenuit ons persoonlijk gebed zal voeden;

“Laat u als levende stenen opbouwen tot een geestelijke tempel.”

en ons persoonlijk gebed, dat onze persoonlijke band met God is, zal ons helpen om ons te heiligen. *Salus animarum suprema lex*: het heil van

de zielen is de hoogste wet. Zoals u zich zult herinneren, gelezen te hebben in de artikelen over het lectiona-

rium van het missaal, is de liturgie tegelijkertijd eredienst, gebracht aan de H. Drie-eenheid en middel tot heiliging van onze zielen. Zo zullen wij, ver van de plechtigheden die de Kerk ons biedt als hol, leeg of nutteloos te beschouwen, er vruchten van plukken om "God te eren, te beminnen, te loven en te dienen, en zo onze zielen te redden".

Alvorens de verschillende handelingen van de liturgie te beschouwen (die niet beperkt blijft tot de Mis), zouden wij u willen voorstellen, de plaats te ontdekken, waar de eredienst zich afspeelt: de kerk. "Ontdekken?", zult u zeggen. Ja, want deze tempel van God waarin we zo dikwijls komen, bevat heel wat rijkdommen, waarvan wij ons niet altijd genoeg bewust zijn.

"Laat u als levende stenen opbouwen tot een geestelijke tempel, bestemd voor een heilig priesterschap, dat geestelijke offers brengt, welgevallig aan God, door Jezus Christus", (1Petr. 2, 5). *Laat u als levende stenen opbouwen tot een geestelijke tempel*. Op dezelfde manier als de stenen van een kerk het gebouw vormen, vormen de gedoopte mensen het geestelijk gebouw, dat de Kerk is. De vergelijking tussen de kerk (gebouw) en de Kerk kan overdreven lijken, maar ver van het te zijn, is het in tegendeel de uitdrukking van een diepe overeenstemming.

De woorden hebben een betekenis en de zichtbare dingen zijn een afspiegeling van de onzichtbare dingen (per visibilia ad invisibilia). Als wij een kerk, het gebouw, binnenkomen moeten wij ons dus ervan bewust zijn dat zij een beeld is van de Kerk, gemeenschap van de gelovigen. Dat is

precies wat de H. Petrus uitlegt, als wij zijn woorden met aandacht willen lezen: wij zijn tempels van de H. Geest, waarin Christus zich aanbiedt aan zijn Vader.

Is dat niet precies de reden van een kerk te zijn? Door deze innige overeenkomst tussen de *Ecclesia* als gebouw en als gemeenschap te doorgronden, kan men het volgende zeggen: door ons te verbinden met de verlossing van de wereld, in deze tempel tot stand gebracht door de H. Drie-eenheid, nemen wij deel aan het goddelijk leven, dat de Kerk bezielt en haar samenhang geeft.

Dat is het mysterie van de Kerk, mystiek Lichaam van Christus, en dat is bij gevolg ook, de bestaansreden van de stenen die het materiële gebouw, dat iedere kerk is, vormen: zij zijn bestemd om de cassette te zijn waarin zich op aarde het mysterie van het heil voltrekt.

Overigens, wie kon ons beter uitleggen, wat het betekent om levende steen te zijn van de tempel van God, dan Petrus, hij, Kephas, wiens naam rots betekent, en aan wie Jezus heeft gezegd dat hij op hem Zijn Kerk zou bouwen?

De kerk – het gebouw – is dus tegelijk het beeld en de plaats van het samenkomen van de mensen van de Kerk – de gemeenschap. Dat duidt

“De kerk is een gewijde plaats, omdat zij het tastbare teken is van deze gemeenschap van gedoopten, die er zich verzamelt en die, het mystiek Lichaam van Christus vormend, leeft uit het leven van de Heilige Drie-eenheid.”

trouwens de oorsprong aan van de term: ἐκκλησία (ekklesia) betekent “vergadering”. De Kerk is dus op de eerste plaats een gemeenschap, het volk van God, waarvan Christus het hoofd is en waarvan alle gedoopten de leden zijn. Omdat het gebouw, waarin de gemeenschap zich verzamelt een concrete afbeelding van deze gemeenschap is, zoals we zien door de les van de H. Petrus te volgen, heeft men haar ook de naam ervan ge-

ven. Als deze uiteenzettingen gezocht kunnen lijken, moeten we ons ervan bewust zijn dat heel de traditie, sinds de Kerkvaders, deze analogie tussen de Kerk en de kerk leert. Dat stelt ons in staat de waardigheid van de kerken te gaan beseffen. Als wij zeggen, dat een kerk een gewijde plaats is, dan is dat omdat zij het tastbare teken is van deze gemeenschap van gedoopten, die er zich verzamelt en die, het mystiek Lichaam van Christus vormend, leeft uit het leven van de Heilige Drie-eenheid.

Gegeven dat *ekklesia* vergadering betekent, is de kerk dus de plaats van de vergadering van het christenvolk evenals het “huis van God”. Juister of dieper, is zij de plaats van de vereniging van het mystiek lichaam, de plaats van de ontmoeting en de vereniging tussen God en de mensen.

Ten tijde van zijn apostolaat in België was pater François Brunet in het “Pour qu’Il règne” een rijke tentoonstelling begonnen van primitieve basilieken. Zonder precies dezelfde draad op te nemen, zullen de volgende nummers van dit tijdschrift ons de gelegenheid bieden om meer in detail te zien hoe de verschillende delen van het gebouw, dat een kerk is, ten opzichte van elkaar geordend zijn, op dezelfde manier als de Kerk een hiërarchisch georganiseerde gemeenschap is. Iedereen begrijpt immers, dat het feit dat het heiligdom van een kerk gereserveerd wordt voor de geestelijken, niet toevallig is. Daarin ligt een verband met de theologie van het lekenom en van het priesterschap.

Zo is het ook niet zonder reden dat, traditioneel, de nieuw-bekeerde pas uitgenodigd wordt, de kerk binnen te gaan, nadat hij het water van het doopsel heeft ontvangen.

Onze architectonische ontdekking van de kerk zal dus niet een koude en droge technische oefening zijn, maar een duik in het mysterie van de Heilige Drie-eenheid, die zijn leven meedeelt aan de Kerk.

De priester: gave van God aan de mensen

Abbé Daniël van Namen¹

“Iedere volmaakte gave, iedere goede gift komt van boven, en daalt neer van de Vader der lichten, bij wie geen verandering bestaat of schaduw van wisselvalligheid” (Jac. 1, 17).

Bemide gelovigen,

Deze paar woorden van de H. Jacobus geven ons al een grenslijn aan tussen, aan de ene kant, de christelijke opvatting van God en de mens en aan de andere kant, de heidense opvatting die, meestal, die van veel van onze tijdgenoten is. Voor de heiden of de nieuwe heiden komt de mens op de eerste plaats; voor de christen komt God op de eerste plaats: de mens ontvangt het zijn en het handelen van God. De gave van God, God die geeft, dat is de voornaamste werkelijkheid. Ons eigen wezen is deelhebben aan het Wezen van God. Deze eerste plaats van de gave van God heeft haar gevolg tot in de christelijke liturgie. Zo zijn wij hier allemaal gekeerd naar het Oosten, gekeerd naar God, want van God hebben wij allemaal alles te ontvangen. We zijn niet naar elkaar toegewend – alsof we slechts elkaar te ontvangen hadden. Nee. We hebben slechts God te ontvangen. We zijn allemaal zo arm, zo behoeftig, zo onmachtig zonder Hem. Hier is niet de gemeenschap, of de bijeenkomst, of het volk het voornaamste. Wat hier het voornaamste is, of liever gezegd, Wie hier de voornaamste is, dat is God.

Ja, dat alles weten we, zult u me zeggen. Ja, u weet het, maar de sirenes zijn vandaag de dag zo luidruchtig van alle kanten, en de druk is zo sterk, dat we iedere dag een ware mentale revolutie moeten uitvoeren om alle

dingen weer op hun plaats te zetten, alles, te beginnen met de Mis.

Bemiddeling van Jezus Christus en van zijn dienaars

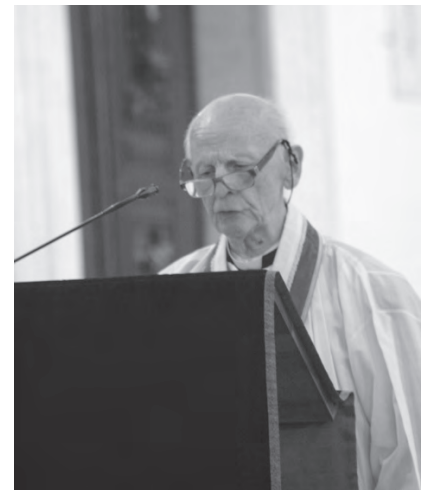
Wij ontvangen van God. We moeten nog ontvangen door de bemiddelingen, die door God zijn ingesteld met het oog hierop. Deze bemiddelingen hangen af van één persoon: Jezus Christus zijn Zoon, Onze Heer en Verlosser, enige middelaar. Omdat we verspreid zijn door de ruimte en ook door de tijd heeft Jezus gewild, dat zijn bemiddeling ons bereikt via dienaars, van wie zijn apostelen de eerste waren, gewijde dienaars, menselijke priesters. Juist zoals God zijn Zoon aan de wereld geeft, zo geeft Hij priesters aan de wereld. Het is dezelfde lijn. Het is

“Iedere volmaakte gave, iedere goede gift komt van boven, en daalt neer van de Vader der lichten”.

nutteloos, te willen begrijpen wat de priester is, als men in hem niet eerst een geschenk van God ziet.

Ik ben nu bij het middelpunt van de katholieke leer over het priesterschap.

Het Concilie van Trente verbindt twee woorden onlosmakelijk aan el-

Abbé Daniël van Namen tijdens de preek

kaar, die overeenkomen met twee werkelijkheden; zij kunnen niet zonder elkaar: sacrificium en sacerdotium: offer en priesterschap. In het Nieuwe Testament, zegt het Concilie van Trente, heeft de Kerk door goddelijke instelling het zichtbare offer van de Eucharistie ontvangen; men moet dus erkennen, zegt ditzelfde Concilie van Trente, dat er in de Kerk een nieuw, zichtbaar priesterschap is, gericht op het offer. Het oude joodse priesterschap was slechts een symbool en een voorteken, voltooid en overtroffen in het nieuwe priesterschap van Jezus Christus, evenals de offers van de tempel overvloedig voltooid werden in het offer van Jezus Christus, vandaag tegenwoordig onder zichtbare en werkzame tekens, de

geconsacreerde gedaanten van brood en wijn.

Zo heeft, zegt nog altijd het Concilie van Trente, Onze Heer en Verlosser Jezus Christus aan zijn apostelen en hun opvolgers de macht overgedragen om te consacreran, zijn Lichaam en Bloed aan te bieden en uit te delen, de zonden kwijt te schelden en te laten behouden. De Epistels tonen het en de Traditie van de katholieke Kerk heeft het altijd geleerd.

De priester is onvervangbaar

De priester is dus zeker onvervangbaar omdat hij, door de wijding, de plaats inneemt van Jezus Christus zelf in de hernieuwing van zijn Offer, hij is om dezelfde reden onvervangbaar bij de andere sacramenten (behalve bij het huwelijk en in sommige gevallen, bij het doopsel).

Maar, hij is het ook bij de evangelisatie: "Gaat, onderwijst alle volken, maakt leerlingen, leert ze te onderhouden al wat Ik u heb voorgehouden, en doopt ze." De evangelisatie kan dus niet zonder de sacramenten, en de sacramenten niet zonder de evangelisatie. Hier een opmerking om iedere verwarring te voorkomen. Iedere christen is, reeds door het doopsel, geroepen om getuigenis af te leggen over Jezus Christus. Dit is voor de priester even waar als voor ieder ander christen. Maar de evangelisatie is het kenmerk van de bisschoppen en, in ondergeschiktheid aan hen, van

de priesters die deelhebben aan hun wijding. De evangelisatie is de trouwe overdracht van de geloofsschat vanaf de tijd van de apostelen tot vandaag. Zij is alleen de verantwoordelijkheid van de bisschoppen en van de priesters, ieder op zijn plaats; aan hen komt het toe de mensen die niet gedoopt zijn erover te onderwijzen en de gedoopten ermee te voeden in het kader van een pastoraal, waarvan de gulden regel is, de strikte trouw aan de geloofsschat, in weerwil van alle slechte humeuren en van alle grauwen en snauwen die deze trouw kan oproepen. De priester kan dus geen afstand doen van zijn verantwoordelijkheid, noch op het gebied van de eredienst, noch op het gebied van de evangelisatie en dus van de pastoraal; deze verantwoordelijkheid behoort hem toe: zij kan niet overgedragen worden, zij is niet te delegeren, zij maakt deel uit van zijn wijding.

Diskrediet van het heilig ambt van de priesters

Beminde gelovigen, iedereen weet het, de grote Kerk, onze Kerk, (want Zij is nog altijd onze Kerk) is ziek sinds minstens veertig jaar. Vanwaar komt deze doffe matheid. Er zijn zeker meerdere oorzaken, maar er is er één die men praktisch nooit noemt en dat is het diskrediet waarmee, tot in de kerk zelf, het ambt van de priesters is geslagen. Niet zodanig, dat hun de tekortkomingen, de fouten, de zwakheden verweten zouden worden, die het geval zijn bij alle mensen, en ieder-

een weet dat Jezus Christus zijn priesters kiest, niet onder de engelen maar onder de mensen. Nee. De kwaal, de wond gaat veel dieper. Sommige katholieken, en zelfs onder de invloedrijkste, verwekken tegenwoordig twijfel over het priesterschap zelf, over het priesterschap van Jezus Christus, overgedragen aan gewijde mannen. Zij maken aanspraak, roepen ze overal uit, op het priesterschap van de gedoopten, dat zij verabsoluteren en zij zien geen enkele reden, geen enkel nut, voor een eventueel priesterschap van gewijde mannen.

Alle katholieken zijn niet zó, maar de mensen over wie ik spreek hebben voldoende invloed, werkelijk machiavellistische behendigheid en handigheid, om twijfel en ontkenning te zaaien, onder de andere mensen. Zo, door het ambt van de priesters te ontkennen, sluiten zij de weg af, die Christus afdaald naar ons, om ons te bezielen. Zij treffen de Kerk in dit middelpunt, dat haar verbindt met haar Heer. De Kerk is dus nog slechts een kwijnend groot lichaam, een gebouw waarvan zij de stenen één voor één, dag na dag, losmaken, tot aan de complete instorting. Dat is de afgrond waarin zij, door het ambt van de priesters in diskrediet te brengen, te verwerpen en te ontkennen, onze arme Moeder de H. Kerk hebben geworpen.

"Bemint uw priesters, en u zult er hebben"

U hebt hier, in de Traditie, het besef bewaard van de vitale noodzaak – want het is inderdaad een kwestie van leven, van overleven – van het ambt van de priesters.

Het zal tegen 1960 geweest zijn; een pastoor in Brussel die preekte bij een eerste Mis, begon met deze aansporing tot de gelovigen: "Bemint uw priesters, en u zult er hebben". Deze pastoor zei, dat toen de Kerk hier in België nog talrijke jonge priesters had. Was het een voorgevoel? Ik weet het niet. Zoveel is zeker, dat nauwelijks tien jaar later, de priesters verdwenen als sneeuw voor de zon. Welnu, deze morgen herhaal ik het: "Bemint uw priesters, en u zult er hebben". Hen

beminnen, dat is hen waarderen, niet zozeer de mannen die tegenover u staan, soms in heel hun menselijke armoede, maar dat is in de mannen het priesterschap van Christus vereren. Ik haast me om te verduidelijken: u bemint en waardeert uw priesters, vereert in hen het priesterschap van Jezus Christus. Daarom hebt u er; laten wij God danken.

Eén van de verdiensten van monseigneur Lefebvre is, het ambt van de priesters zeer hoog te hebben gehouden, het hard verdedigd te hebben tegen de afkruikers ervan, het beschermd te hebben tegen onbeschaamde of stiekeme amputaties en scheefgroeiingen, van het protestantisme en het modernisme.

Beste eerwaarde, u bent nu priester voor de eeuwigheid, priester van Jezus Christus. Onder de gelovigen van de Traditie, daar twijfel ik niet aan, zult u ontvangen worden als priester; het priesterschap waarmee u bekleed bent, zal er altijd beschouwd worden als nuttig en onontbeerlijk, en onvervangbaar. En des te beter voor u; het is zo belangrijk. Dat was niet altijd het geval, geloof dat wel, bij andere priesters, die ouder zijn en uit andere, meer verzwakte, grensgebieden van de Kerk komen. Zo zal het voor u niet zijn. De tweede reden om dank te zeggen. Ga, preek, geef catechese, doop, vorm eventueel, vergeef de zonden, zalf de zieken en vooral, vooral, draag aan het altaar het Offer van Jezus Christus op. Zo zult u de kerk bouwen en rondom u heen het goddelijk leven zaaien, het leven dat in de Zoon van God is.

De Heer, sterkte en vreugde van de priester

U verwacht misschien, dat ik u zeg: ga met heel de ijver van uw ziel en getekend met de heilige zalving van uw wijding naar allen tot wie u gezond-

den zult worden. Ja, ik zeg het u zeker, maar ik zal u zeker zeggen: ga alle dagen naar uw Heer, Vader, Zoon en Heilige Geest. Aanbid de Heer iedere dag. Laat u versterken door Hem in het dagelijks gebed. Dat is uw kracht, uw enige kracht: verspil haar niet; dat is uw steun. De Heer is machtig genoeg om een mens die zich zonder reserve aan Hem geeft te bevredigen;

ter wordt soms verrast door hun overvloed; zij leiden hem, hem en de gelovigen "*ad lucem quam inhabitas*": naar het licht dat U bewoont, Heer.

Sta mij toe, uw ouders te feliciteren; sta me toe, dat ik me hier natuurlijk de mijne voor de geest haal, die al lang heen gegaan zijn; zij waren gelukkig, denk ik, een priesterzoon te hebben, het was echter in die jaren 60, 70, 80 waarin de grote Kerk de woedende aanvallen onderging van vreselijke orkanen, wat natuurlijk niet zonder gevolg was voor de priesters. Dat zal niet het geval zijn in de Traditie waarin, in de jaren 70, de orkanen aan de kaak werden gesteld, bestreden en beteugeld. U zult er op gelukkige en rustige manier het ministerie kunnen uitoefenen, dat eigen is aan een onbetwistbaar priesterschap, en dat door alle gelovigen als een genade voor allen verwacht wordt, "een goede gave komend van boven, van de Vader der lichten". Het is een garantie van evenwichtigheid voor uzelf, van kalmte en geluk voor uw ouders.

Beste eerwaarde, ik ken heel de plaats die u in uw gebed inruimt voor het mariale gebed en ook dat is een

teken van een ware katholieke geest. Moge Onze Lieve Vrouw, de H. Maagd Maria, de koningin en de beschermvrouw van uw priesterschap zijn. Vandaag zullen we speciaal voor u gezamenlijk een Ave Maria bidden.

¹ Preek (enigszins bewerkt) bij de eerste Mis van pater Louis Bochkoltz, op 5 juli 2009 in Brussel.

maar het is nodig dat deze mens het iedere dag wil.

"*Jesu dulcis memoria, dans vera cordis gaudia*": Jezus, uw gedachtenis is zoet, hij geeft ons ware vreugden van het hart. Deze vreugden, beste eerwaarde, kunt u in u laten doordringen; zij zijn sterker dan alle beproevingen, dan alle desillusies; zij staan altijd ter beschikking van de jonge en de bejaarde priester en die pries-

De Orde van de H. Benedictus

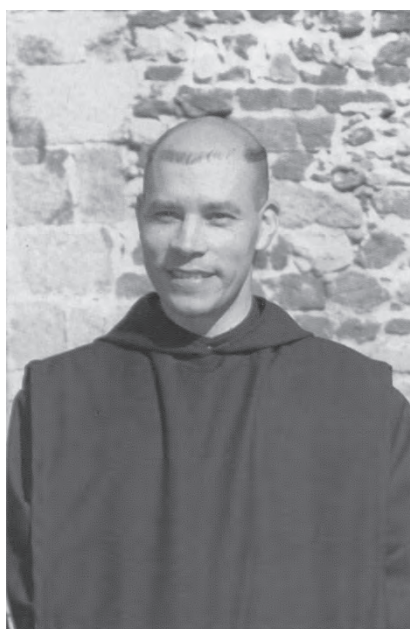
Aan de oorsprong van de kloosterroeping ligt een roep om de wereld te verlaten om Christus te volgen. De H. Benedictus trekt zich terug in de eenzaamheid om zich bezig te houden met God. Hij vindt de schuilplaats van een verlaten grot, Subiaco genaamd, en gedurende drie jaar verblijft hij er onbekend aan de mensen. Er is dus op de eerste plaats de scheiding van de wereld.

Een school van christelijk leven

Terwijl het kluizenaarsleven een buitengewone weg is, bestemd voor buitengewone mensen, die al een bepaalde volmaaktheid hebben bereikt, is het leven, dat door de H. Benedictus wordt voorgesteld, voor alle mensen bedoeld: het klooster is niets anders dan een school van christelijk leven. Wel, daarvoor is het gemeenschappelijk leven noodzakelijk. Dat alleen stelt ons in staat, onze fouten te corrigeren en de naastenliefde te beoefenen zonder in een illusie van vroom egoïsme te vervallen. Gedurende de dag hebben de monniken de gelegenheid de leer van de H. Johannes in praktijk te brengen: "Wie zijn broeder, die hij ziet, niet bemint, hoe kan hij God beminnen, die hij niet ziet?" (1 Joh. 4, 20). Naar het voorbeeld van de eerste gemeenschap van Jeruzalem: "De groep van gelovigen had slechts één hart en één ziel" (Hand. 4, 32). Het benedictijnse leven is een familielevens en een leven van broers, waarin alles gemeenschappelijk is. Deze levensgemeenschap brengt de armoede met zich mee: de monnik heeft niets in eigen bezit en krijgt alles van de

vader van het klooster. Er is immers geen gezin zonder vader. Het voornaamste instrument van dit geestelijk atelier moet de gehoorzaamheid zijn. Hoe kan men Christus volgen? Door zijn persoonlijke wil in de handen van een abt te leggen, van een vader, die Christus vertegenwoordigt. "Luis-ter, mijn zoon, naar de voorschriften van de Meester en neig het oor van je hart. Neem graag de waarschuwing in ontvangst van een vader vol tederheid en voer hem werkdadig uit, opdat het werk van de gehoorzaamheid je terugbrengt naar Hem van Wie de zwakheid van de ongehoorzaamheid je verwijderd had". Er vloeit een atmosfeer van vertrouwen uit voort, eigen aan de vooruitgang van de ziel.

Dom Ange

Op 5 juni 1965 geboren in Brazilië, in het klooster getreden op 18 maart 1988, op 11 juli 1993 de eeuwige gelofte afgelegd en priester gewijd op 11 februari 1995, vervult pater Ange in het klooster van Santa Cruz (Brazilië) de taken van cellarius, ceremoniaris en novicemeester.

In augustus 1999 besluiten de benedictijnen een klooster te stichten in Frankrijk; zij vestigen zich eerst in Vêrac, daarna, in 2000, in Bellaigue. Pater Ange wordt als prior benoemd.

Talrijke roepingen komen zich onder zijn vaderlijke leiding plaatsen. Hij is een man van God met een diep innerlijke ziel, wiens leven in alle klaarheid getuigenis aflegde van zijn onderwijs: leven binnen onszelf, dat wil zeggen uit het leven van Christus.

Tijdens de Goede Week van 2007 deden de eerste pijnen in de lever zich voelen, tekenen van een al gevorderde kanker. De ziekte ontwikkelt zich langzaam, maar zijn grote zwakte beliet hem de Mis op te dragen. Hij moet iedere week naar de kliniek gaan voor zijn behandeling. Artsen en verpleegkundigen worden zo getroffen door de kalmte van de pater, dat zij denken, dat hij niet op de hoogte is van zijn werkelijke gezondheidstoestand.

Enkele dagen voor zijn dood, nadat hij zijn kloostergeloften en zijn geloofsbelijdenis heeft hernieuwd, communiceert pater Ange, spoort vervolgens zijn monniken aan, trouw de sleutel van het geheim van hun kloosterroeping te bewaren" de liefde. "Filioli, diligite alterutrum. Kindertjes, be-

Wijding in de kapel van Bellaigue

mint elkaar". In de avond van 9 maart 2008, Passiezondag, geeft hij zijn ziel terug aan God, omgeven door het gebed en de liefde van zijn monniken.

"Ora et labora – Bid en werk"

Als het benedictijnse leven slechts het christelijk leven in volledigheid is, zonder speciaal werk, wat zijn dan de bezigheden van de monnik? Heel eenvoudig, die van de christen. Welnu, de voornaamste van allen is het gebed. Er gaat niets boven "het werk van God", de heilige liturgie, die het gebed bij

Bouwwerk:
rechts de Nederlandse broeder Marcel

uitstek is, het gebed van de Kerk, dat de monnik dagelijks meer dan vijf uur

bezighoudt, dag en nacht. De liturgie wordt bekleed met schoonheid en pracht, maar altijd in de zuiverheid, zonder ooit te belanden in de wereldse versieringen en overbodigheden. Dit liturgische gebed is als de concentratie van het voortdurende gebed, dat zich ontplooit in de meditatie en in de stilte. Om dit gebed en het geheel van zijn leven te voeden, wijdt de monnik zich ook verschillende uren aan de lezing van de H. Schrift en de Kerkvaders. *Ora*, ja, maar ook *labora*: de H. Benedictus vreest vooral het nietsdoen, vijand van de ziel van zijn kinderen. Dus hij verdeelt hun tijd tussen de studie en het handwerk.

"Wie niet werkt, eet niet" zegt St. Paulus. De monnik moet de Kerk niet tot last zijn; hij moet leven van zijn werk en het moet niet nodig zijn, dat hij het klooster verlaat om aankopen te doen. De Regel voorziet dus, dat alle noodzakelijke beroepen in het klooster worden uitgevoerd en dat allen helpen bij de taken die vereist worden door het gemeenschapsleven (keuken, enz.). Er zijn ook de gebouwen, de landbouw, de ambachtswerken, de intellectuele of clericale werken, eventueel dus het apostolaat, in de mate dat het te verenigen is met het slot. Dit apostolaat zal dus vooral bestaan uit het gebed en de geestelijke en lichamelijke zorg van de gasten, die in het klooster ontvangen worden.

De geestelijke kunst

Of het nu *ora* of *labora* is, "in alle dingen moet God geëerd worden" (Regel, hfdst. 57). De gelukzalige Vader St. Benedictus verwacht van zijn leerlingen dan ook dat zij een nog verhevener kunst in praktijk brengen, die hij "de geestelijke kunst" noemt. Hij stelt hun een hoeveelheid instrumenten ter beschikking: vanaf de morgen worden hun "de zeer sterke en luisterrijke wapens van de gehoorzaamheid" toevertrouwd "om te strijden in de gelederen van de enig ware Koning" (Proloog van de Regel). En gedurende de dag, haalt de klok enkele brokstukken van eigen wil bij hen weg, door ze te verplichten dadelijk te verlaten wat zij doen, "het onafgemaakt te laten", want "de gehoorzaamheid is het

**Ora
et
labora**

eigendom van hen die niets kostbaars hebben dan Christus". Voor de deur van de lippen is de sleutel van het zwijgen nuttig, want "zwijgen en luisteren past de leerling", en deze "moet niet graag veel praten". Hij zal er meer profijt van hebben "naar de heilige lezingen te luisteren".

Het leven in de gemeenschap is helemaal gebaseerd op die beleefdheid die maakt "dat men elkaar eer bewijst" en "dat men met een groot geduld hun zwakte, hetzij fysiek, hetzij moreel, verdraagt". Dat is mogelijk als "men liever het voordeel van de ander zoekt", en vooral als men "niets ver-

kiest boven Christus" die men in allen tegenwoordig weet.

Wat de weldaden van de nederigheid betreft, zij zijn talloos. In een prachtig hoofdstuk legt de H. Benedictus uit, hoe deze deugd steunt op het lichaam en op de geest, hoe er zich ladders bij aansluiten, die ons de zware beklimming van de volmaaktheid mogelijk maken. Iedere ascese wordt begrepen volgens deze treden. De Regel eist geen spectaculaire verstervingen, maar "het geduld te omhelzen met een zwijgzame ziel", "alle dingen te verdragen voor God, zelfs de tegenkantingen" en "met alles tevreden te kunnen zijn". En "zich te verheugen over zijn ellenden", "zich een onbekwame arbeider te achten", "zich niet meer met zichzelf bezig te houden", zo moet men zich verheugen in de deugd van nederigheid. "Men komt ertoe te snellen op de weg van de geboden, met een onuitsprekelijk liefdesgeluk" (Proloog).

Moeder Gertrude

Al in de tijd van de H. Benedictus was het de gewoonte een klooster van slotzusters te hebben op een kleine afstand van het klooster van de monniken. Men herinnert zich de geheel geestelijke genegenheid die er heerste tussen de patriarch van de monniken en zijn zuster de H. Scholastica.

Geboren in 1914, doet moeder Gertrude in 1937 haar intrede in het klooster van Faremoutiers, nabij Parijs, waar zij op 15 juli 1942 haar plechtige gelofte aflegt; zij wordt in 1956 tot priorin gekozen en blijft in deze functie tot 1969. De hervormingen van het Concilie komen wanorde veroorzaken in haar gemeenschap, evenals elders. Haar sterkte en haar gehechtheid aan de tradities zijn bekend: een gedelegeerde uit Rome dwingt haar af te treden en verwijderd haar uit haar klooster. Zij verblijft dan in verschillende, nog traditionele gemeenschappen, vervolgens sticht zij, na veel pogingen, in 1980 het klooster Notre-Dame de Toute Confiance in Lamairé, in Poitou. 25 Jaar lang, en ondanks de moeilijkheden, volhardt moeder Gertrude met kalmte op haar post.

In de ochtend van 20 november 2005, dag van haar dood, horen de

Moeder Gertrude is herbegraven op het landgoed van Perdechat

zusters haar dikwijls deze woorden herhalen, geïnspireerd door het liturgische officie: "Surge..., solemnitas est... Sta op..., het is het uur van het plechtig feest..." Moeder Priorin gaf vredig haar ziel terug aan God, terwijl de zusters het officie van de Laudens afmaakten.

Sinds de zomer van 2008 zijn de zusters geïnstalleerd in het landgoed van Perdechat, voormalige heerlijkheid, gelegen op 2 km van Bellaigue, van waaruit de paters hun gemakkelijk iedere geestelijke hulp kunnen verlenen, die zij nodig hebben.

Zoals de kleine Theresia zei: "In het hart van mijn Moeder de Kerk, zal ik de liefde zijn". In het hart van de Kerk hebben de monniken en de zus-

ters van de orde van de H. Benedictus als zending, dit bloed van de caritas te verspreiden, dat neerdaalt van God en weer opstijgt naar God. Moge

Druk overleg met de architect

door hun voorbeeld en hun gebeden de vrede van Christus heersen in onze harten, volgens het mooie benedictijnse devies: PAX!

Het huis waar de benedictinessen voortaan zullen wonen

H. Anselmus

1033 - 1109

Ontwaken van de geest voor de beschouwing van God

“En nu, mens van niets, ontvlucht een ogenblik je bezigheden, houd je nu even niet bezig met je turbulente gedachten. Schuif nu je zware zorgen terzijde, en stel je ijverige inspanningen uit tot later. Houd je een beetje bezig met God, en rust een beetje uit bij Hem. Ga de cel van je ziel binnen, sluit alles buiten behalve God en dat wat je helpt om Hem te zoeken; deur op slot, zoek Hem.

Zeg nu, heel mijn hart, zeg nu tegen God: “Ik zoek Uw gezicht, Uw gezicht, Heer, ik zoek ernaar. En leer nu, U Heer mijn God, aan mijn hart, waar en hoe het U moet zoeken, waar en hoe het U kan vinden.

Heer, als U niet hier bent, waar zal ik U als afwezige zoeken? En als U overal bent, waarom zie ik U niet als aanwezige?

Maar U houdt zeker verblijf in het onbereikbare licht. Waar is het onbereikbare licht? Ofwel, hoe zal ik toegang hebben tot het onbereikbare licht? Of wie zal me daarheen leiden en binnenleiden, opdat ik U daarin zie?

Door welke tekens, in welk gezicht zal ik U uiteindelijk zoeken? Ik heb U nooit gezien, Heer mijn God, ik ken uw gezicht niet.

Wat zal, allerhoogste Heer, wat zal deze balling, die uw eigendom is en toch ver van U, doen? Wat zal uw dienaar, angstig om uw liefde en ver van uw gezicht geworpen, doen. Hij snakt ernaar U te zien, en uw gezicht is hem al te afwezig. Hij wenst toegang te hebben tot U, en uw woonplaats is onbereikbaar. Hij verlangt heftig U te vinden, en hij kent uw plaats niet. Hij is van plan, U te zoeken, en hij kent uw gezicht niet.

Heer, U bent mijn God, U bent mijn Heer, en ik heb U nooit gezien. U hebt me gemaakt en opnieuw gemaakt, U hebt me al mijn goederen

gegeven, en ik ken U nog niet. Kortom, ik ben geschapen om U te zien en ik heb nog niet gedaan waar ik voor geschapen ben.

En U, o Heer, tot wanneer? Tot wanneer, Heer, zult U ons vergeten, tot wanneer wendt U uw gezicht van ons af? Wanneer zult U ons aanzien en zult U ons verhoren? Wanneer zult U onze ogen verlichten en zult U ons uw gezicht tonen? Wanneer geeft U zich aan ons?

Kijk ons aan, Heer, verhoor ons, verlicht ons, toon U aan ons. Geef U aan ons, opdat wij goed zijn, wij die, zonder U, zo slecht zijn. Onferm U over onze werken en onze inspanningen voor U, wij die zonder U niets waard zijn.

Leer mij U te zoeken, toon U aan wie u zoekt, want ik kan U niet zoeken als U me niet leert, en U niet vinden als U zich niet toont. Laat ik U verlangend zoeken, laat ik zoekend verlangen. Moge ik beminnend vinden, en vindend beminnen.

God, U bent mijn Tederheid...

God, U bent geheel Tederheid
voor mij.

Ik vraag het U door uw welbeminde
Zoon,
verleen me, dat ik me laat vervullen
met Barmhartigheid
en alles bemin wat U mij ingeeft.

Geef me mee te lijden met hen die
bedroefd zijn,
en te gaan helpen wie in nood zijn.

Geef me, de ongelukkigen te
troosten,
een onderdak te bieden aan hen die
het niet hebben,
de bedroefden te troosten,
de verdrukten te bemoedigen.

Geef me, te vergeven aan wie me
beledigd zal hebben,
te beminnen wie mij haten,
altijd kwaad met goed te vergelden,
voor niemand minachting te hebben,
en alle mensen te eren.

Jozef de Veuster – de toekomstige pater Damiaan – wordt op 3 januari 1840 geboren in Tremelo, nabij Leuven. Hij is het zevende kind van het gezin. Zijn ouders, tamelijk goeude boeren, handelen in graan. Na de lagere school, die hij doorloopt in Werchter, werkt hij vier jaar op de familieboerderij. Daarna brengt hij drie trimesters door op de middelbare school van Braine – le Comte, om er Frans te leren. Daar wordt hij zich, tijdens een retraits, bewust van zijn roeping en besluit hij voor het religieuze leven te kiezen. In januari 1859 onderbreekt Jozef zijn studies om, in navolging van zijn broer Pamphile, in te treden in de congregatie van de paters van de HH. Harten van Jezus en Maria (bijgenaamd Picpus), in Leuven. Damiaan doet zijn noviciaat in Leuven en Parijs en legt op 7 oktober 1860 zijn eeuwige geloften van armoede, zuiverheid en gehoorzaamheid af.

Om zijn broer Pamphile, die verblind is door ziekte, te vervangen, scheidt Damiaan zich op 9 november 1863 totaal onverwacht in als missionaris voor de Hawaï eilanden. Twee maanden na zijn aankomst in Honolulu, op 21 mei 1864, wordt Damiaan priester gewijd. Negen jaar lang oefent hij zijn apostolaat uit op het grote eiland van Hawaï, waar hij acht kerken zal bouwen, waarvoor hij de bijnaam "priestertimmerman" krijgt.

Om de verbreiding van de lepra af te remmen besluit de regering in 1866 alle mensen die zijn aangetast door deze, toen ongeneeslijke ziekte, naar Molokai, een naburig eiland te deporteren. Hun lot verontrust heel de missie; in antwoord op een oproep van de bisschop biedt pater Damiaan zich vrijwillig aan om te midden van de melaatsen te gaan leven. De jonge missionaris van 33 jaar ontscheept er op 10 mei 1873. Hij zal er de rest van zijn leven doorbrengen.

Als goede missionaris is pater Damiaan bezeten van het verlangen om het eeuwig heil te verzekeren voor de heidenen en de protestanten. Maar op Molokai bekommert pater Damiaan zich behalve om het heil van de zielen ook om het lichamenlijk welzijn van de

melaatsen. Bovendien wil hij dicht bij zijn schapen zijn, hun leven delen, aan hun tafel eten. De ganse dag bezoekt hij zijn melaatsen, alleen, zonder zich te laten afschrikken door de weerzinwekkende geuren en de afstotelijke aanblik van hun gezichten, hij geeft hun een beetje aandacht, verbindt hun wonden, geeft hun warme kleding en begeleidt de mensen die hun lijdensweg hebben voltooid naar hun laatste rustplaats. Dankzij hem verandert de hel Molokai, gevormd door egoïsme, zedeloosheid en wanhoop, langzamerhand in een echte gemeenschap.

Hij herschept de voorwaarden voor een zo niet gelukkig, dan toch vredig bestaan. Hij opent een winkel waar de zieken zich gratis kunnen bevoorraden. Om de vrije tijd van de melaatsen te verlevendigen, richt hij een fanfare op. Met de hulp van nog krachtige mensen bouwt hij een ziekenhuis, huizen, een weeshuis en een kerk, en hij laat het water tot in het dorp komen.

Doordat hij zo dicht bij de melaatsen leeft, krijgt hij ten slotte de ziekte. Maar hij raakt niet ontmoedigd en hij verdubbelt zelfs zijn ijver en activiteit gedurende de laatste vier jaren van zijn leven, tot twee weken voor zijn

PATER DAMIAAN

(1840 - 1889)

plotselinge dood, op 15 april 1889. Hij was pas 49 jaar.

"Wat is het zoet, te sterven als een kind van de HH. Harten" (zijn laatste woorden).

Zijn lichaam wordt in 1936 door de Mercator gerepatriëerd naar België en wordt begraven in de crypte van de Sint-Antoniuskerk in Leuven, in tegenwoordigheid van koning Leopold III, hoge burgerlijke en kerkelijke gezagdragers van het land, en van een enorme mensenmenigte.

In 1969 verlenen de Verenigde Staten aan pater Damiaan een openbaar en uniek eerbewijs: hij is de enige niet-Amerikaan die een borstbeeld heeft in het Capitool te Washington.

Hij is op 4 juni 1995 zalig verklaard en zal op 11 oktober a.s. heilig verklaard worden.

Men kan van hem zeggen, dat hij naar het voorbeeld van Christus "bemind heeft tot het uiterste". Vooral vanaf het ogenblik dat er ontdekt wordt, dat hij ziek is, kent hij een diepe geestelijke wasdom: verenigd met de gekruisigde Christus ontdekt hij een verwonderlijke vreugde. En deze wasdom belijdt pater Damiaan in de brieven aan zijn familie en aan zijn oversten:

"Mijn grootste geluk is de Heer te dienen in zijn zieke kinderen, die afgewezen worden door de andere mensen" (aan zijn ouders, op 25 november 1873).

"Het heilig Sacrament is werkelijk de stimulans voor ons allen. Zonder de voortdurende aanwezigheid van onze goddelijke Meester in het altaar van mijn arme kapellen zou ik het niet volgehouden kunnen hebben, mijn leven te wagen met de melaatsen van Molokai" (aan de eerwaarde Chapman, op 26 augustus 1886).

Nieuws uit de Kerk en de wereld

Vijfhonderdste geboortedag van Calvijn

Op 3 juli jl. heeft de Osservatore Romano de loftrumpet gestoken over de Franse protestant Johannes Calvijn, hem erend als een "buitengewone" hervormer, een "christen" die een "diepe indruk" heeft achtergelaten.

"Slechts twee mannen hebben een deel van de Europeanen ertoe gebracht van hun historische weg af te wijken en hebben de kracht gehad een andere richting te geven: Jean-Jacques Rousseau die de 19de en ook de 20ste eeuw heeft omgevormd, maar Calvijn nog meer". De "katholieke" krant maakt niet de indruk zich daarover te beklagen (de krant die onlangs ook Michael Jackson en Harry Potter opgehemeld heeft)...

Johannes Calvijn had zich vanaf 1533 als resolute tegenstander van de katholieke Kerk opgeworpen, evenals zijn tijdgenoot Maarten Luther (van wie Johannes-Paulus II in 1983 de gedachtenis geëerd had), de macht van de Paus en van de concilies of zelfs de godsdienst veroordelend.

De uitvinder van Medjugorje tot de lekenstand teruggebracht

Pater Tomislav Vladic is de "uitvinder" van de verschijningen van Medjugorje. Vanaf 1981 heeft hij deze bijnaam gekregen van de bisschop van Mostar-Duvno, Mgr. Pavao Zanic.

Hij was vorig jaar gesuspendeerd door de Congregatie van de geloofsleer die, na onderzoek, ook had verklaard, geen zekerheid te hebben over de bovennatuurlijke aard van de zogenaamde verschijningen.

Pater Vladic was ook het voorwerp van een onderzoek naar immoraliteit nadat hij een zuster zwanger had gemaakt. Maar hij weigerde van het begin af samen te werken met de onderzoekers. Toen hij verbannen werd naar een klooster in l'Aquila in Italië en het verbod kreeg met wie dan ook contact te onderhouden zonder de toestemming van zijn overste, heeft de religieus besloten de geestelijke stand te verlaten. De paus had zijn ontslag uit de geestelijke staat in maart jl. bevestigd.

Aflaten van het jaar van de priester

Tijdens het jaar van de priester kunnen talrijke aflaten verdiend worden door priesters en leken (onder de gewone voorwaarden: het sacrament van de biecht, de communie en gebeden voor de intenties van de Paus).

Een volle aflaat (ook toepasbaar op overleden medebroeders) wordt iedere dag verleend aan de werkelijk boetvaardige priesters, die eerbiedig ten minste de Laudens of de Vespers zullen bidden voor het Allerheiligste, en die zich ter beschikking van de gelovigen zullen stellen voor het sacrament van de biecht.

Een gedeeltelijke aflaat, eveneens toepasbaar op de overleden medebroeders, wordt bovendien verleend aan de priesters telkens als zij met devotie de

wettelijk goedgekeurde gebeden zullen verrichten om een heilig leven te leiden en om zich heilig te kwijten van de taken die hun zijn toevertrouwd.

Een volle aflaat wordt verleend aan alle werkelijk boetvaardige gelovigen die, op de eerste donderdag van de maand, met devotie zullen deelnemen aan het goddelijk Misoffer en die aan Jezus Christus, eeuwige Hogepriester, voor de priesters van de Kerk gebeden en elk goed werk, dat op die dag verricht wordt, zullen opdragen, opdat Hij ze heiligt en ze vormt naar Zijn Hart.

De volle aflaat wordt ook verleend, in hun huis of daar waar hun beletselen weerhoudt, aan bejaarden, zieken en allen, die om wettige redenen, hun woonplaats niet kunnen verlaten en die, een afschuw hebbend van iedere zonde en met de bedoeling zich, zodra mogelijk, te kwijten van de drie gewone voorwaarden, op de hierboven bepaalde dagen, gebeden zullen verrichten voor de heiliging van de priesters en met vertrouwen aan God door Maria Koningin van de Apostelen, de zieken en de moeilijkheden van hun leven zullen opofferen.

Een gedeeltelijke aflaat wordt ten slotte verleend aan alle gelovigen telkens als zij eerbiedig vijf keer een Onze Vader, Wees gegroet en Eer aan de Vader zullen bidden, of een ander gebed dat voor dit doel werd goedgekeurd, ter ere van het Heilig Hart van Jezus, om te verkrijgen dat de priesters de zuiverheid en de heiligheid van hun leven bewaren.

Prachtige sluiting van het Jaar van St. Paulus

Een portret van St. Paulus, daterend van de vierde eeuw, het tot deze dag oudst bekende, is half juni ontdekt in de catacomben van de H. Thecla te Rome, niet ver van de basiliek van Sint Paulus buiten de muren.

“Voor de eerste keer in de vroeg-christelijke kunst, vermeldt de *Osservatore Romano*, nemen de twee prinsen van de apostelen een belangrijke plaats is (...) en worden niet getoond als de begeleiders van de overledenen, in tegendeel tot een groot aantal sarcofagen van de vierde eeuw, noch te midden van de leden van het liturgisch college met Christus als voorzitter (...) Het portret van St. Paulus kan dus beschouwd worden als de oudste tot nu toe bekende icoon van de Apostel, in die zin dat men van een eenvoudig voor de geest halen overgaat tot de devotie”.

Op 29 juni, op het feest van de heilige apostelen, heeft Benedictus XVI in stilte gebeden op het graf van de H. Paulus, dat zich bevindt onder het altaar van de basiliek, en aan het begin van zijn homilie heeft hij met emotie aangekondigd, dat de beenderen, aanwezig in de sarcofaag, die van de apostel waren. Een wetenschappelijk onderzoek heeft inderdaad cruciale informatie gebracht over de resten van het stoffelijk overschot, die in het graf aanwezig zijn. Voor Benedictus XVI, “lijkt dat de unanieme en onomstreden overlevering te bevestigen, dat het gaat om de stoffelijke resten van de apostel Paulus”.

De encycliek “Caritas in veritate”

De laatste encycliek van de paus is gepubliceerd op 7 juli, juist op tijd voor de G8. (Bijeenkomst van de economisch belangrijkste staten van de wereld.)

Het is een sociale encycliek die past in de geest van *Gaudium et spes* (document van Vaticanum II) en van *Populorum progressio* (encycliek van Paulus VI). Dat wil zeggen, dat deze encycliek een zeer humanistische en ook idealistische kijk op de wereld heeft.

“Het Concilie, getuige en gids van het geloof van heel het Volk van God

bijeen gebracht door Christus, zou geen sprekender bewijs kunnen geven van solidariteit, respect en liefde in het geheel van de menselijke familie, waartoe dit volk behoort, dan door met haar van gedachten te wisselen over de verschillende problemen (...) Het is daarom dat, door de zeer edele roeping van de mens te verkondigen en door te verklaren dat een goddelijke kiem in hem is neergelegd, deze heilige Synode aan het menselijk geslacht de welgemeende samenwerking aanbiedt van de Kerk voor de grondlegging van een universele broederschap die aan deze roeping beantwoordt. Geen enkele aardse ambitie drijft de Kerk; zij heeft slechts één doel voor ogen: onder de aansporing van de Geest, de Vertrouster, het werk voortzetten van Christus, die op de wereld is gekomen om weer getuigenis te geven van de waarheid, om te redden en niet om te veroordelen, om te dienen en niet om gediend te worden” (*Gaudium et spes*).

De zending van de Kerk lijkt voortaan te zijn, aan de wereld haar diensten aan te bieden en te proberen de leiding te nemen van de menselijke vooruitgang. “Men moet onophoudelijk werken om een persoonlijke en gemeenschappelijke culturele oriëntatie te bevorderen, open voor de transcendentie, van het proces van wereldomvattende integratie”, zegt *Caritas in veritate*. De encycliek begint ook te dromen over “een echte politieke wereldautoriteit” die “geregeld zal moeten worden door het recht, zich op coherente manier moet richten naar de principes van subsidiëring en van solidariteit, geëndend moet zijn naar de realisatie van het algemeen belang, zich moet inzetten voor de bevordering van een authentieke integrale menselijke ontwikkeling, die geïnspireerd wordt door de waarden van de liefde en van de waarheid”. Dit wereldbestuur zal bovendien door allen erkend moeten worden, en “natuurlijk het vermogen moeten bezitten zijn beslissingen te doen respecteren door de verschillende partijen”. Was dat echter niet al het doel van de Volkerenbond en de UNO? Ondanks het aangekondigde verlangen van de paus om de liefde door de waarheid te verspreiden, komt men niet aan zijn trekken...

De nieuwe status van “Ecclesia Dei”

Op 8 juli jl. heeft paus Benedictus XVI een nieuw Motu Proprio gepubliceerd, getiteld *Ecclesia Unitatem*, gedateerd op 2 juli 2009, dat de pauselijke Commissie “Ecclesia Dei” reorganiseert.

Kardinaal Hoyos gaat met pensioen, maar zal in de omgeving van Rome blijven; wat betreft Mgr. Perl, voormalig secretaris van de commissie, hij is ook bedankt.

Mgr. Guido Pozzo is benoemd tot secretaris van “Ecclesia Dei”, en zal er de echte baas van zijn (het voorzitterschap van kardinaal Levada, ziek, is in naam, en er is geen enkele vicevoorzitter benoemd). Momenteel is Mgr. Pozzo adjunct-secretaris van de internationale theologische Commissie en professor aan de pauselijke Universiteit van het Lateraan; hij is lid van wat men noemt de “nieuwe Romeinse school”. Hij zal dus de leiding hebben bij de leerstellige discussies met de Priesterbroederschap St. Pius X.

Normaliter blijft “Ecclesia Dei” belast met de toepassing van het Motu Proprio over de traditionele mis in de wereld. (Overigens heeft Mgr. Pozzo van zich doen spreken sinds 18 juli door eraan te herinneren, dat de bisschoppen moesten gehoorzamen aan de paus die aan de priesters de vrijheid had gegeven om de traditionele mis te lezen).

Maar het is heel goed mogelijk, dat deze bevoegdheid binnenkort wordt overgedragen aan de Congregatie voor de Goddelijke Eredienst. Immers, kardinaal Cañizares heeft onlangs de benoeming gekregen als ondersecretaris, naast Mgr. Ward, van Mgr. Juan Miguel Ferrer Grenesche, vicaris generaal van Toledo, man die zeer geleerd is in de liturgische zaken en voor geen cent volgeling van Bugnini. Deze benoeming komt bij die van Mgr. Di Noia, secretaris, ter vervanging van Mgr. Ranjith, die terug is in Sri Lanka (waar hem ongetwijfeld de kardinaalshoed wacht). De Congregatie van de Goddelijke Eredienst heeft dus de eigenaardigheid van twee ondersecretarissen te hebben. Sommigen veronderstellen dat op termijn, één ondersecretaris zich zou bezighouden met de gewone vorm, en één ondersecretaris met de buitengewone vorm.

Het college van kardinalen

Het college van kardinalen is nu samengesteld uit 186 kardinalen, van wie 114 kiezers en 72 niet-kiezers. Bepaalde taken van de curie of bepaalde onlangs voorziene aartsbisschoppelijke zetels zijn bestemd voor een kardinaal: men verwacht dus de benoeming van nieuwe kardinalen tussen nu en de zomer van 2010.

Kardinaal Martini doet nog van zich spreken

Tijdens een interview met de krant *La Repubblica*, stelt de emeritus aartsbischop van Milaan een van de onderwerpen voor een eventueel toekomstig concilie voor: De Kerk en de gescheiden mensen die opnieuw wille trouwen. Wil Zijne Eminentie dat zij de zuivere leer van Onze Heer: "Wie zijn vrouw verstoot en een andere huwt, pleegt echtbreuk, en wie een vrouw huwt, die door haar man is verstoten, pleegt echtbreuk." (Luc. 16, 18) opnieuw ter discussie gaat stellen?

Prelaten die de joodse gebruiken volgen

Op zondag 14 juni 2009 werd kardinaal Godfried Danneels, aartsbischop van Mechelen-Brussel, ontvangen in de Grote Synagoge van Brussel, in tegenwoordigheid van afgevaardigden van de katholieke, de islamitische en de protestantse godsdienst, van de vrijdenkerij (d.w.z. van de Vrijmetse-laars) en van belangrijke personen uit de burgermaatschappij.

De kardinaal, zeer getroffen door deze eer die hem was verleend – het is immers de eerste keer dat de joodse gemeenschap een kardinaal op die manier eert – heeft de voorzitter van de Israëlitische Gemeenschap, de voorzitter van het Consistorie en de Opperrabbijn Guigui, die hij al vele jaren kent, hartelijk bedankt.

In zijn toespraak heeft de kardinaal speciaal gesproken over: "hen die dezelfde Schepper en Heer aanbidden en die Abraham beschouwen als onze gemeenschappelijke Vader in het geloof" en over het joodse volk als "onze oudste broeders en zelfs onze vaders".

Vier dagen later was het de beurt van de Zwitserse "theoloog" Hans

Kung om in Berlijn de Abraham-Geigerprijs te ontvangen voor zijn boek *Het judaïsme*, waarin hij heeft aange-toond hoe "het samenleven geslaagd kan zijn, afgezien van alle godsdienstige scheidsmuren".

Het probleem van deze twee prelaten is, dat zij het radicale verschil niet kennen tussen joods ras en joodse godsdienst. Onze Heer, de H. Maagd, St. Jozef en de apostelen en heel wat eerste christenen waren biologisch gesproken joden. Dat alleen al zou volstaan om de veroordeling van het antisemitisme door de Kerk te rechtvaardigen.

De joodse godsdienst, echter, is vals en bron van verderf, daar zij Onze Heer verwerpt "buiten Wie er geen heil is" (Hand. 4, 12). Bovendien, eminentie, hebben de joden (die het dogma van de H. Drie-eenheid verwerpen) niet dezelfde God als wij en zijn niet meer onze oudste broeders, maar broeders die verdwaald zijn in het geloof. De enig mogelijke christelijke houding is die van Pius XII, die het leven van honderdduizenden vervolgte Joden redde en die de bekering verkreeg van de opperrabbijn van Rome, Israel Zolli (die op 13 februari 1945 tot de Kerk toetrad, met zijn vrouw en zijn dochter, waarbij hij als doopnaam Eugenio koos, dat wil zeggen de voor-naam van de paus zelf).

De paus heeft onlangs een nieuwe apostolisch nuntius benoemd in België; het gaat om Mgr. Giacinto Berloco. Behalve het Italiaans beheerst Mgr. Berloco ook het Frans, het Nederlands, het Spaans, het Engels en het Portugees.

Op 14 juli heeft Mgr. Giacinto Berloco zijn geloofsbrieven aangeboden aan koning Albert II en wordt zo automatisch Deken van het Corps Diplomatique. Hij zal een cruciale rol spelen bij de keus van de plaatsvervanger van kardinaal Danneels. *Veni, sancte Spiritus...*

In Tongeren trokken de 'Kroningsfeesten' weer veel volk

Sinds de 14de eeuw worden in Tongeren alle zeven jaren, gedurende zestien dagen relikwieën uitgesteld, vanaf

de woensdag volgend op het feest van Maria Visitatie (2 juli). Tijdens de uitstelling werden de reliekhouders en de reliekschrijnen, die in de loop van de eeuwen aan de Lieve Vrouwebasiliek aangeboden zijn – en worden nog – door de stad gedragen. Deze godsdienstige traditie verflauwt niet, zozeer dat dankzij de bijzondere verering voor Maria aan het eind van de 19de eeuw, deze verering onder andere tot uitdrukking kwam door de kroning van de beelden, die Maria voorstelden.

De kroning van het beeld van Tongeren had plaats op zondag 31 augustus 1890. Na de ceremonie, trok de processie voor de eerste keer door de versierde straten en pleinen van de stad. Op die manier ontstonden de Kroningsfeesten. De inwoners van Tongeren zagen er een gelegenheid in om de oude zevenjaarlijkse pelgrimages weer op te vatten.

Begin juli 2009 gingen de 17de Kroningsfeesten, of de processie van de gekroonde Maagden, van start. Men verwachtte, evenals in 2002, ongeveer een half miljoen personen.

Over de moord op de monniken van Tibihirine

De zeven monniken van Tibihirine, in 1996 vermoord in de Atlas, zouden slachtoffer geweest zijn, niet van een gewapende islamitische groep, maar van een vergissing van het Algerijnse leger (dat ze voor terroristen genomen zou hebben), verklaart generaal François Buchwalter, defensieattaché van Frankrijk in Algerije op het moment van het drama. De Algerijnse en Franse autoriteiten zouden gelogen hebben over deze zaak, volgens een getuigenis, ontvangen door de rechter van antiterroristische instructie, Marc Trévidic.

Kroniek van het district

juni - juli 2009

Zondag 7 juni

Voortaan dragen de priesters uit de Hemelstraat in Antwerpen op de eerste en de derde zondag van de maand om 17 u. de H. Mis op te Bierbeek.

Zaterdag 17 juni

Diaconaatwijding van E.H. Mathias De Clercq, onze enige Vlaamse seminarist te Zaitzkofen.

Het rustaltaar tijdens de Sacramentsprocessie in Brussel

Maandag 29 juni

Luchtdoop van E.H. Van Namen, die het vliegtuig neemt om naar Ecône te gaan voor de priesterwijding van E.H. Louis Bochkoltz. Een zestigtal gelovigen van het district is ook aanwezig bij de plechtigheid.

Een achterneef van de bisschop van Kaunas (Litouwen) komt voor twee maanden mee naar de Antwerpse priorij om er te helpen de ramen te schilderen.

Zaterdag 4 juli

Eerste H. Mis van pater Louis Bochkoltz in Namen, omringd door

Donderdag 11 juni

Sacramentsprocessie in Brussel. In Quiévrain begint pater Nély met de retraite voor de karmelietessen.

Zondag 14 juni

Sacramentsprocessie in Antwerpen, Quiévrain en Gerwen. De genaden uit de hemel regenen op de menigte gelovigen...

Dinsdag 16 juni

Broeder René Maria gaat een paar dagen in Gerwen helpen.

Hiernaast: De maaltijd op het kerkplein voor de St. Jozefkerk in Brussel, aangeboden na de Eerste H. Mis van pater Bochkoltz.

De keukenploeg, die de maaltijd verzorgde bij het priesterfeest van pater Bochkoltz in Brussel

pater Pellouchoud en verschillende seminaristen. Iedereen kan de voortgang van de werken in de hal van de kapel bewonderen.

Zondag 5 juli

Pater Carlo de Beer gaat met een groepje gelovigen vanuit Gerwen naar de Kroningprocessie in Tongeren, die om de zeven jaar uitgaat, en waar Onze-Lieve-Vrouw onder de titel van Oorzaak van onze Blijdschap vereerd wordt. Opvallend was de orde en aandacht onder de deelnemers aan de processie, waarvan wij iets kunnen leren.

In Brussel, de eerste H. Mis van pater Louis Bochkoltz. Na afloop wordt er een maaltijd aangeboden op het kerkplein.

Vertrek van de kinderen (meer dan honderd!) naar het kamp van de eucharistische kruistocht in Maredsous, onder leiding van pater Champroux.

Maandag 6 juli

Begravenis van een gelovige van Quiévrain, in de parochiekerk van Hensies. De pastoor van de parochie heeft er geen enkel bezwaar tegen gemaakt, dat de aalmoezenier van de karmel de uitvaartsmis opdroeg.

Mère Agnes-Dominique en Mère Bernadette-Dominique, dominicanessen van Fanjeaux afkomstig uit Antwerpen, zijn op doorreis in België.

Zaterdag 11 juli

Vanuit Gerwen gaat de vergaderde Derde Orde op bedevaart naar Kevelaer (Duitsland).

Woensdag 15 juli

Aankomst in Quiévrain van E.H. Bernard Buchet, seminarist; hij zal er een week blijven om de karmelietessen te helpen bij hun werk.

Zaterdag 18 juli

Pater Jacqmin bezoekt Avrillé, ter gelegenheid van het Colloquium Vac-

quier. Hij is één van de personen die een lezing houdt.

Vrijdag 24 juli

Mère Marie-Athanase, dominicanes, gestationeerd in de Verenigde Staten, en Sœur Marie-Jacinthe, oblate, gestationeerd in Canada, zijn op doorreis in Brussel, hun plaats van herkomst, om enkele dagen bij hun familie door te brengen.

Zaterdag 25 juli

Aankomst in de priorij van Brussel van onze vijfde zuster, Zr. Marie-Thomas.

Zondag 26 juli

Op de achtste zondag na Pinksteren mochten we ons in Den Haag verheugen over een Eerste H. Communie.

Eucharistisch meisjeskamp te Oosteklo, met pater Verlinden.

Woensdag 29 juli

Op initiatief van pater Champroux komen verschillende personen zich wijden aan de reparatie van de elektra, het loodgieterwerk en het schilderwerk van de slaapzaal en de badkamer van de interne leerlingen van de school in Brussel.

Donderdag 30 juli

Pater Dubroeuq laat zich gedurende enkele dagen vervangen door pater Loschi.

Goedheid, caritas, moed!

Priester Louis Bochkoltz

Priester gewijd te Ecône op 29 juni 2009

25 Jaar Priesterbroederschap in Nederland

In 2009 is de Priesterbroederschap 25 jaar in Nederland gevestigd.
Dit feit willen wij op zondag 6 december a.s. plechtig en feestelijk vieren in Gerwen.

Om 10.30 uur zal er een Plechtige Hoogmis met drie heren plaatsvinden.
Na deze kerkelijke viering komen wij bijeen voor een receptie en een terugblik op de afgelopen 25 jaren.

Alle gelovigen worden hierbij van harte uitgenodigd.
Het verdere programma en nadere mededelingen volgen.
Houdt u deze datum nu reeds gereserveerd.

Aankondigingen

BELGIË EN NEDERLAND

zaterdag	26 september	Sportdag v.d. Traditie in Mechelen
zaterdag	3 oktober	Bedevaart naar Banneux
maandag t/m zaterdag	12 t/m 17 oktober	Ignatiaanse retraite dames in Antwerpen

BELGIË

zaterdag en zondag	19 en 20 september	Rommelmarkt in Antwerpen
zaterdag en zondag	26 en 27 september	Rommelmarkt in Antwerpen
zondag	4 oktober	Rommelmarkt in Antwerpen
zaterdag	24 oktober	20 jaar school v.d. Priorij in Brussel
zondag	25 oktober	Parochiefeest in Brussel

NEDERLAND

zondag	10 oktober	Parochiefeest in Den Haag
zaterdag	31 oktober	Bijeenkomst Derde Orde in Gerwen

Priesterbroederschap St. Pius X

Nederland

Gerwen: St. Clemenskerk

Priorij St. Clemens, Heuvel 23,
5674 RR Nuenen
Indien geen noodgeval telefoontijden:
Ma. - za. 10.00 - 12.00, 14.30 - 17.30 u.
Tel: 040/283 45 05
Fax: 040/284 71 17
Zondag: 10.30 uur gezongen H. Mis
Ma./din./don. 18.30 uur;
Woe./vrij. 7.15 uur; zat. 8.30 uur

Den Haag

Kapel O.L.V. van de Rozenkrans
Calandkade, tegenover nr.160, (kerkboot)
2521 AA Den Haag. Tel: 070/389 65 60
Zondag 10.30 uur gezongen H. Mis.
vrij. 19.00 uur; zat. 9.00 uur

Kerkrade (duitstalig)

Kerk v. St. Maria zu den Engeln
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Kerkrade
Zondag: 9.00 u. gezongen H. Mis

België

Brussel

Christus Koning Priorij

Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel
Tel. 02/550 00 20; Fax 02/550 00 29
Door de week:
7.15 uur H. Mis

St. Jozefkerk

Frère - Orban Square, 1040 Brussel
Tel. 0474/860755
Zon- en feestdagen: 8.00 en 10.00 uur
H. Mis. Door de week: 18.00 uur.

Namen

Saint-Aubain Kapel, Rue Delvaux 10,
5000 Namur; Tel. 02 / 550 00 22
Zon- en feestdagen:
10.30 uur Gezongen H. Mis.
Door de week: woensdag en 1ste vrijdag
v.d. maand 19.00 uur H. Mis (buiten de
schoolvacanties).

Quiévrain

Carmel du Sacré Coeur,
16, rue des Wagnons, 7380 Quiévrain
Carmel: Tel. 065 / 45 79 22
Aalmoezenier: Tel. 065 / 45 81 65,
Huisnr: 20
Zondag: 10.15 uur H. Mis.
Door de week: 8.00 uur H. Mis.

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23, 2018 Antwerpen
Tel. 03/229 01 80; Fax 03/229 01 89
Zon- en feestdagen:
7.30 uur en 10.00 uur Hoogmis,
18.00 uur Lof met Rozenhoedje.
Door de week:
18.30 uur H. Mis

Gent

Sint-Amanduskapel,
Kortrijksesteenweg 139,
9000 Gent; Tel. 03 / 229 01 80
Zon- en feestdagen: 10.00 uur Hoogmis.

Slypskapelle

Kerk van St. Theresia
8890 Slypskapelle
Twee zondagen p. m. : 17.00 u. H. Mis

Colofon

Uitgever:

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie:

Pater B. Wailliez
(verantwoordelijke uitgever)
M.L. Bastiaanse
Priorij St. Clemens
Heuvel 23, 5674 RR Nuenen.
e-mail: info@stpiusx.nl

Bankrekeningen:

giro nr. 39 90 790
bank nr. 68 67 70 595
IBAN: NL43 INGB 0686 7705 95
BIC: INGBNL2A
t.n.v. Stichting St. Jozef,
Heuvel 23, 5674 RR Nuenen.

Giften ter ondersteuning

Het Informatieblad wordt U op aan-
vraag gratis toegezonden. Uw giften
ter ondersteuning van ons werk zijn
zeer welkom: ze vormen de enige fi-
nanciële steun voor het apostolaat
van de Priesterbroederschap St. Pius X.

Gebruik daarvoor a.u.b. de hierbij
ingesloten acceptgirokaart of over-
schrijvingsformulier.

Voor België:

E.H. Prior
Hemelstraat 23
2018 Antwerpen
KBC 406-2060911-59
Priesterbroederschap St. Pius X, He-
melstraat 21-23, 2018 Antwerpen

U vindt ons ook op internet:
www.stpiusx.nl
www.stpiusx.be

Bestellijst boeken, cassettebandjes en CD's.

Voor uw bestelling kunt u gebruik maken van
onderstaande lijst, deze uitknippen en op-
zenden naar: Stichting St. Jozef, Heuvel 23,
5674 RR Nuenen.

Boeken

- Missaal van de Tridentijnse Ritus € 4,75
  - De H. Mis, een miskende schat door € 1,80
H. Leonardus van Porto Mauritio
  - De zelfvernietiging van de katholie- € 2,49
ke Kerk door Fr. Jaak Vermeiren
  - De Heilige Mis € 3,40
door pastoor Franz Rudrof
  - Van heilige symbolen, € 2,50
Romano Guardini
  - Gebedenboek € 5,65
Adveniat regnum tuum
  - De kunst van vallen en € 6,60
opstaan
  - In Gods Aangezicht, Gebed en medi- € 6,50
tatie, Dom Augustinus Guillerand
O. Cart.
  - Belijdenissen, H. Augustinus € 13,65
  - Edward Poppe, bloemlezing € 15,95
  - Open brief aan radeloze € 9,00
katholieken
Aartsbisschop Marcel Lefebvre
  - Maria-Teresa Tauscher € 10,00
Autobiografie
  - De heilige van Paray, € 1,40
Margaretha-Maria Alacoque
- Naam:.....
- Adres:.....
- Postcode en plaats:.....

Van heilige symbolen

Romano Guardini

Nederlandse vertaling: dr. Victor Leemans

“Van heilige symbolen” is de titel van dit kleine geschrift uit de pen van de bekende cultuurfilosoof Romano Guardini. De korte beschouwingen zijn inwendige ervaringen in de loop van een tiental jaren spontaan ontstaan. Zij bewijzen een prachtige dienst aan eenieder die, gewend geraakt aan godsdienstige uitwendigheden, op zoek gaat naar verdieping.

€ 2,50

Sint-Jan van het Kruis aan het woord

een keuze uit zijn geschriften
door Guido Stinissen

Wellicht voor velen een eerste stap naar een diepere kennismaking. Anderen vinden in deze bloemlezing heel wat van hun geliefde teksten terug. Ze helpen hen bij hun persoonlijk gebed.

€ 8,25

Missaal tridentijnse ritus

Het heilig Misoffer
De heilige Communie
Gebeden & oefeningen

Een handzaam boekje met de vaste tekst van de H. Mis, uitgebreid met gebeden en oefeningen.
Om altijd bij zich te dragen.

€ 4,75

2 EDITORIAL

Om de waarheid te bezitten en “te pas en te onpas” te prediken, hebben we nederigheid en moed nodig.

3 MGR. LEFEBVRE

Trouw aan het eeuwige Rome, meesteres van wijsheid en van waarheid.

Verklaring van Z.E. Mgr. Marcel Lefebvre van 21 november 1974

4 VORMING

Aantekening over het bezit van de waarheid.

Louis Jugnet

5 VATICANUM II

Belangrijkste dwalingen van de conciliaire leer over de Kerk.

10 SPIRITUALITEIT

Brief XVII uit de “Screwtape Letters”.

C.S. Lewis

12 GESCHIEDENIS

Enkele bedenkingen bij het Darwinisme.

Dr. Alfred Denoyelle

14 LITURGIE

De Kerk (I)

Alain de Beaugrain

16 LEER VAN DE KERK

De priester: gave van God aan de mensen.

Abbé Daniël van Namen

19 ROEPING

De Orde van de H. Benedictus

22 HOMILIE

Ontwaken v.d. geest voor het aanschouwen van God.

H. Anselmus

23 HEILIGENLEVEN

Pater Damiaan

24 NIEUWS UIT KERK EN WERELD

27 KRONIEK VAN HET DISTRICT

Juni - juli 2009

30 AANKONDIGINGEN

ISSN: 0924-6762